

18+

ทำที่ที่เขาแสดงออกนั้นคือ...มายา
หากสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้มายานั้นคือเสน่ห์อันร้อนแรง!!

เสน่ห์ มายาไฟ

พริดา

ເສນາ

ມາຢາໂພ

ພິຕາ

เสน่ห์ทมายาไฟ

ผู้เขียน: พิริตา

จัดทำ: พฤศจิกายน 2560

จำนวนหน้า: 335

บรรณาธิการ: อเมทริน

ออกแบบปก,จัดรูปเล่ม,พิสูจน์อักษร: kanplu

ISBN (E-Book) : 978-616-445-748-5

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558

ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ ไม่
ว่าจะเป็นรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์หรือ
สื่อสิ่งพิมพ์ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร.

คำนำ

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกๆท่าน

‘เสน่หามาयाไฟ’ เป็นนิยายที่เคยตีพิมพ์กับสนพ.แห่งหนึ่ง โดยใช้ชื่อว่า

‘ติตรารักติตราหัวใจ’ จนกระทั่งตอนนี้ได้หมดสัญญาลง ผู้เขียนก็เลยนำมา
จัดทำเป็น E-Book และใช้ชื่อเดิมคือ ‘เสน่หามาयाไฟ’

เป็นเรื่องราวความรักของ ‘เฟลิกเคเนส+พริณฑิพย์’ ที่เติบโตมา
ด้วยกันในฐานะพี่น้องต่างสายเลือด ที่ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์ที่ดีเท่าไร
จะด้วยอดีตในครอบครัว หรือด้วยอยากเก็บซ่อนความรู้สึกที่อยู่ลึกๆที่สุดรู้
แต่เป็นนิยายนิยายแนว 18+ ที่ผู้เขียนรักและมีความสุขที่ได้เขียนอีกเรื่อง
จึงอยากส่งมอบความสุข ความอบอุ่น น่ารัก อ่อนหวานนั้นให้แก่ผู้อ่านที่
น่ารักทุกท่าน หวังว่าคงถูกอกถูกใจผู้อ่านบ้าง ไม่นานก็น้อยนะค่ะ

ขอบคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนกันมาตลอด

ด้วยรักและขอบคุณจากใจจริงค่ะ

พริดา.

บทนำ

กฤตาส์น้องตราบรศ... เป็นอาคารหินอ่อนสองชั้นหลังใหญ่สไตล์ยุโรป ตั้งอยู่บนพื้นที่กว้างขวางในใจกลางกรุงเทพฯ แม้รอบข้างจะเต็มไปด้วยเสียงอึกทึกกึกก้องวุ่นวายของรถรา เสียงจ๊อแจจ๊อแจของผู้คน

ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเมืองหลวง แต่ทว่าภายในอาณาเขตของกฤตาส์หลังงามกลับดูเย็นตา เย็นใจ ด้วยความร่มรื่นจากไม้ดอก ไม้ประดับที่ถูกปลูกไว้รอบตัวกฤตาส์

ยามเย็นของวันหยุด เสียงหัวเราะสนุกสนานของเด็กๆ มาจากสนามหญ้าหน้ากฤตาส์หลังใหญ่ โดยมีพวกผู้ใหญ่กำลังจัดงานปาร์ตี้อยู่ด้านข้างที่เอื้อกัน บรรยากาศเต็มไปด้วยความชื่นมื่น เสียงพูดคุยหยอเย้าของผู้ใหญ่ เสียงหัวเราะตะโกนของเด็กๆ และกลิ่นอาหารปิ้งย่างลอยอวลอยู่ในบรรยากาศ

เด็กหญิงวัยเจ็ดขวบร่างบอบบางอยู่ในชุดกระโปรงสีฟ้าลายดอกไม้ ไร่ผมม้า ถักเปียยาวสองข้าง ผิวขาวอมชมพู แก้มป่อง ดวงตากลมโตแป๋วแหวว ริมฝีปากบางสีระเรื่อ ทำให้น่ารักราวกับตุ๊กตา เธอยืนอยู่ข้างประตูที่เปิดไปสู่หน้าบ้าน สายตามองไปยังเด็กผู้ชายสาม-สี่คน ที่กำลังเล่นฟุตบอลกันอยู่กลางสนามหญ้าอย่างสนุกสนานนั้น

เด็กชายคู่หนึ่งที่มีหน้าตาคล้ายกันวิ่งไล่ลูกกลมๆ หลอกล้อเพื่อนอีกสองคนไปมาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่เพียงครู่ลูกฟุตบอลก็ถูกเตะมาทางประตูที่เด็กหญิงยืนอยู่ หนึ่งในสองของเด็กชายที่หน้าตาคล้ายกันวิ่งมาหมายจะเก็บลูกฟุตบอล แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นเด็กหญิงซึ่งเก็บมันขึ้นมา ก่อน แล้วทั้งคู่ต่างยืนมองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง

“รีบเอาบอลมาสิ” เด็กชายที่หน้าตาคล้ายกันอีกคนพึ่งเดินตามเข้ามาบอก และก็แลเห็นร่างบอบบางที่ยืนถือลูกฟุตบอลอยู่ “อ้าว ยัยฝนมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ออกมาเล่นกับพวกพี่สิ” คำชวนง่ายๆ จาก เวทย์วายุ เด็กชายที่เข้ามาใหม่ทำให้เจ้าของใบหน้าที่คล้ายตุ๊กตานั้นยิ้มกว้างในทันที

“จริงหรือคะ พี่วายุ” เด็กหญิงฝน หรือ พิรุณทิพย์รีบร้องถามอย่างตื่นเต้น แต่รอยยิ้มสดใสนั้นมีอันต้องหุบลงในทันทีกับเสียงที่แทรกขึ้น

“ถ้านายอยากเล่นกับผู้หญิงก็ตามสบายนะว้าย ฉันไม่เอาด้วย
หรอก” เด็กชาย *เพลิงคณะศ* ผู้เป็นพี่ชายซึ่งยืนอยู่ที่เดิมบอก

“ไหงงั้นล่ะเพลิง ยัยฝนก็เป็นน้องสาวเราเหมือนกันนะ” เวทย์ว้าย
หัวงพี่ชาย

“แต่ฉันไม่อยาคนับญาติกับคนที่เป้นต้นเหตุทำให้พ่อกับแม่ตาย
ถ้านายจะนับเป็นน้องก็ตามใจ อย่ามายุ่งกับฉัน” *เพลิงคณะศ* บอกน้องชาย
ด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ ด้วยรู้สึกว่าน้องเขาแต่เข้าข้างคนอื่น

“แต่นั้นไม่ใช่ความผิดของฝนสักหน่อย ปูกับย่าก็บอกนายแล้ว
ไม่ใช่เหรอ” เวทย์ว้ายอธิบาย แต่ก็ความสามารถของเด็กวัยเขาจะพยายาม
ได้

“นั่นสิพี่เพลิง น้องฝนน่าเอ็นดูออก” เด็กชายตัวอวบอีกคนที่เดินมา
สมทบทีหลังหัวงขึ้นอีกเสียง นั้นทำให้เพลิงคณะศหันไปมองอีกฝ่ายตา
วาววับ

“แกไม่รู้เรื่องอย่าพูดมากนัก เจ้าอรรธ” เด็กชายเพลิงคณะศวาด
เด็กชาย *อรรธกร* ก่อนจะหันหันจากไป

เจ้าของร้านบอบบางที่อุ้มลูกฟุตบอลเอาไว้ น้ำตาไหลพราก แต่ยังพยายามกลั้นเสียงสะอื้นอย่างยากลำบาก

“ยัยฝนอย่าร้องไห้เลยนะ เพลิงเขาก็แค่คิดถึงคุณพ่อคุณแม่ของเราเท่านั้นเอง อย่าร้องไห้ไหนะ” เด็กชายเวทย์วายุผู้น้องเข้าไปปลอบโยนคนที่ เป็นน้องสาวต่างสายเลือด นั้นยิ่งทำให้ก้อนสะอื้นที่พยายามกลั้นเอาไว้ ระเบิดออกมาอย่างทะลักทลาย

“ตายจริง! เกิดอะไรขึ้นคะคุณหนูฝน คุณวายุ” แม่บ้านวัยกลางคน รีบวิ่งออกมาดูด้วยความตกใจ พอเห็นเด็กหญิงพิรุณทิพย์ร้องไห้ราวกับ เจ็บปวดก็รีบเข้าไปโอบกอด “เป็นอะไรไปคะคุณหนู เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” ว่าพลางมองสำรวจร่างบอบบางตรงหน้า แต่เด็กหญิงส่ายหน้า

“แล้วทำไมร้องไห้ล่ะคะ เกิดอะไรขึ้นคะคุณวายุ” แม่บ้าน และพี่เลี้ยงส่วนตัวของเด็กหญิงหันไปถามเด็กชายเวทย์วายุ ที่ทำหน้ากลืนไม่เข้า คายไม่ออก

“เอ่อ...”

“พี่เพลิ่งดำน้องฝนครับป้าอ้อม ว่าน้องฝนทำให้คุณลุงคุณป้าตาย
น้องฝนก็เลยร้องไห้” เด็กชายอรรถกรซึ่งอยู่ในเหตุการณ์รับโพล่งขึ้น และ
ในใจอยากจะฟ้องความผิดของเพลิ่งคนเฒ่าที่ว่าตนเมื่อครู่ด้วย

“อะไรนะคะ คุณอรรถ” นางอ้อมมีท่าทางตกใจกับคำบอกเล่านั้น

“เกิดอะไรขึ้นอ้อม หนูฝนเป็นอะไรไปลูก” เสียงของชายวัยห้าสิบ
กว่าปีดังขึ้น ทำให้ทุกคนต้องหันไปมอง

“คุณท่าน...” นางอ้อมทำหน้าขุ่นงาใจ เด็กหญิงเองก็พยายามกลั้น
ร้องไห้ด้วยความยากลำบาก

~~*~*~*

ภายในห้องพักผ่อนของภคฤหาสน์ ชายหญิงวัยห้าสิบกว่าปีคู่หนึ่ง
นั่งเคียงกันอยู่บนโซฟาตัวยาว โดยมีเด็กชายเพลิ่งคนเฒ่า นั่งอยู่อีกด้าน
สายตาของคนทั้งคู่มองหลานชายคนโตเต็มไปด้วยความเข้าใจและเมตตา
ไม่มีเปลี่ยนแปลง แม้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของเด็กๆ จะดูเหมือนร้ายแรงไม่
น้อยก็ตาม

“ว่ายังไงเจ้าเพลิ่ง บอกป้ามาทีสิว่ามันเกิดอะไรขึ้น” คุณสุพงษ์เอ่ย
ปากถามหลานชายคนโต ซึ่งก้มหน้ามองมือของตัวเองที่วางอยู่บนตัก

“คนที่ฟองปูว่ายังงักเป็นอย่งนั้นแหละครับ ผมไม่มีอะไรจะแก้ตัว” เด็กชายตอบเสียงเรียบ ยังไม่กล้าสบตาปูกับย่าอยู่เหมือนเดิม

“หนูฝน ไม่ได้เป็นคนฟองปูเลยนะ แต่ก็เอาเถอะถึงยังงั่วนั้นปูก็ต้งพูดกับแกให้รู้เรื่อง ตอนนีฟองแกมีกันอยู่สามคนพี่น้อง แม้ว่าหนูฝนจะเป็นเพียงลูกเลี้ยงของพ่อกับแม่แก แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะเอามาเกลี้ยกััน แล้วยังเรื่องทีพ่อกับแม่ของแกเสียชีวิตไปมันไม่ใช่ความผิดของหนูฝน ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกกำหนดมาแล้ว ต่อให้พ่อแม่ของแกจะไม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุในครั้งนี้ ก็อาจมีสาเหตุอื่นให้ต้งจากกันไปอยู่ดี” คุณสุพงษ์อบรมสั่งสอนยืดยาว

“ยารู้ว่าหลานเสียใจ ปูกับย่าก็เสียใจไม่น้อยไปกว่ากัน แล้วยหนูฝนเองทีไฝฝ่นว่าจะได้เป็นหนึ่งในครอบครัวของหลานก็คงเสียใจไม่ต่างกัน แล้วยอย่างนี้หลานยังจะโทษน้อง ทำร้ายน้องด้วยคำพูดอีกหรือลูก” คุณชนนาคนผู้เป็นย่าเสริมด้วยน้ำเสียงและแววตาอ่อนโยน เด็กชายเพลึงคนเคยงักมหน้าหนึ่ง

“เพลึงเอ๊ย ทีปูกับย่ารับเลี้ยงดูหนูฝนต่อจากพ่อแม่แก นอกจากจะเป็นเพราะความสงสารแล้ว ปูกับย่าก็อยากสานต่อสิ่งที่พ่อแม่แกตั้งใจไว้ พ่อกับแม่แกคงเสียใจหากรู้ว่าเป็นต้นเหตุชักนำหนูฝนให้มาเจอกับสภาพที

เลวร้ายกว่าอยู่ในบ้านเด็กกำพร้า เอาอย่างนี้ดีไหมเรามาให้โอกาสหนูฝนกัน ถ้าหากหนูฝนทำตัวไม่น่ารัก หนูจะเป็นคนส่งตัวหนูฝนกลับไปอยู่บ้านเด็กกำพร้าตามเดิมเอง” คนเป็นปู่ยื่นข้อเสนอที่คิดว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุดในตอนนี

“น้องยังเด็กนัก อีกทั้งยังไม่รู้เรื่องราว หลานเป็นพี่อย่าใจร้ายกับน้องเลยนะลูก” ย่าชมนาดยังพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ เด็กชายเม้มปากกรวกับกำลังใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง

“ตามใจปู่กับย่าเถอะครับ” ก่อนจะเอ่ยออกมา ใบหน้ายังคงนิ่งเฉย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ สองคนปู่ย่าจึงอนุญาตให้ไปพักผ่อนได้ ทั้งคู่ทอดสายตามองตามร่างของหลานชายวัยสิบสองปีไป อย่างเข้าใจระคนโล่งอก

เป็นเวลาห้าเดือนกว่าแล้วที่ทั้งคู่รับอุปการะหลานชายทั้งสอง และพิรุณทิพย์ เด็กหญิงจากบ้านเด็กกำพร้าวัยเจ็ดขวบ ซึ่งลูกชายคนโตกับลูกสะใภ้รับมาเป็นลูกบุญธรรม ก่อนจะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุไม่นาน ขณะที่ทั้งสองกำลังเดินทางเพื่อไปรับตัวเด็กหญิงออกมาจากบ้านเด็กกำพร้านั่นเอง

นั่นจึงเป็นเหตุผลทำให้หลานชายคนโต ที่เสียใจกับการสูญเสีย ครึ่งเลือดไทยสมาชิกคนใหม่ในครอบครัวไม่ได้ จึงมีท่าทีไม่เป็นมิตร ไม่ให้การต้อนรับเด็กหญิงจากบ้านเด็กกำพร้าคนนี้เท่าที่ควร ซึ่งเป็นสิ่งที่คนเป็นปู่และย่าเข้าใจดี อีกทั้งพยายามหาทางแก้ปัญหาโดยตลอด

จนกระทั่งต้องเรียกมาคุยกันตรงๆ เช่นนี้ สองสามีภรรยาหวัง เพียงแต่ว่าด้วยพื้นฐานจิตใจที่ดีที่เคยมีของหลานชาย จะทำให้เขาเปิดใจกว้าง ยอมรับและเข้าไปในสิ่งที่เกิดขึ้น เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

--**-*-*

“ไปนอนกันได้แล้วล่ะคะคุณหนูฝน ง่วงแล้วล่ะสิคะเนี่ย” นางอ้อม พี่เลี้ยงวัยกลางคนที่พึ่งเสร็จจากงานในครัว ก้าวเข้ามาหาเด็กหญิงพิรุณทิพย์ ที่นั่งรอตาปรอย “ดูซิ จะพาไปนอนก่อนก็ไม่ยอม มานั่งรอนานี้ประมาณ ตายเลย”

“ฝนไม่อยากนอนคนเดียวนี้คะ” เด็กหญิงว่า พอพี่เลี้ยงส่งมือมาให้ จับ เธอก็รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ในทันที นางอ้อมยิ้มให้อย่างนิกเอ็นดู ก่อนจะพากันเดินออกไปจากห้องครัว

แต่พอเห็นร่างของเด็กชายเพลิงคณศก้าออกมาจากห้องพักผ่อน และหยุดยืนมองมาทางคนทั้งคู่ เด็กหญิงก็รีบไปแอบอยู่ด้านหลังพี่เลี้ยง มือเล็กจับมือของนางอิมเอาไว้แน่นราวกับต้องการที่พึ่งพิง

ดวงตากลมโศลอมมองอย่างหวาดหวั่น ผู้เป็นพี่เลี้ยงเองก็เข้าใจจึง ยืนนิ่งอยู่กับที่รอให้เด็กชายเอื่อยอะไรออกมา แต่ทว่าเขาก็แค่มองมาด้วยแววตาเฉยเมยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ก่อนจะก้าวขึ้นบันไดไปสู่ชั้นบนในที่สุด

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะคุณหนูฝน คุณเพลิงแก็เป็นคนใจดี เราไปนอนกันเถอะค่ะ” นางอิมหันมาทางเด็กหญิง มือเล็กที่เกร็งแน่นคลายออก ก่อนจะเดินตามพี่เลี้ยงไปด้วยความโล่งใจ

บทที่ 1

รออยู่ในคันกะทัดรัด แล่นเข้ามาจอดยังที่จอดรถด้านข้างของ
คฤหาสน์จตุรธาเรศในเวลาเย็นย่ำ เจ้าของร่างบอบบางก้าวลงมาจากรถ
พร้อมกระเป๋าและแฟ้มงานในมือ

เธออยู่ในชุดทำงานกระโปรงสั้นครึ่งเข่า เสื้อเชิ้ตลายสีชมพูอ่อน
พอดีตัว สวมทับด้วยเสื้อสูทสีดำ หญิงสาวปิดล็อกประตูด้วยรีโมท
คอนโทรล ก่อนจะก้าวเข้าไปในบ้านก็ต้องชะงัก

เมื่อเห็นรอล์ฟรีล ไครฟ์ สีขาวกันกลิ่นตา ดิคสติเกอร์ ‘ไร้คณา
เวทย์’ จอดอยู่อีกด้านหนึ่งของที่จอดรถ ความรู้สึกบางอย่างผลักดันให้เท้า
ที่กำลังจะก้าวเข้าบ้านทางประตูหน้า ต้องหันเหไปทางด้านหลังบ้านแทน
ในทันที

“ฮ้าว! คุณหนู ทำไมมาเข้าทางประตูหลังล่ะคะ” นางอิมที่กำลังจะ
ก้าวเข้าห้องครัวร้องถาม เมื่อเห็นหญิงสาว กำลังเข้าประตูหลังมา

“เอ่อ... เปล่าค่ะ ฝนแค่รู้สึกหิวก็เลยอยากแวะมาหาอะไรกินหน่อย นะค่ะป้าอ๋ม” พิรุณทิพย์ว่า พลังเดินตามแม่บ้าน หรือพี่เลี้ยงคนสนิทตั้งแต่ เด็กเข้าไปในครัว เพื่อให้สมคำอ้างของตัวเอง แต่ทว่านางอ๋มกลับยกยิ้ม อย่างรู้ทัน

“ไม่จริงละมั้งคะ เห็นคุณเพลิงมาใช่ไหมละคะ” แล้วดักคอเข้าไปให้ พิรุณทิพย์จึงเก้อไปเล็กน้อย “เฮ้อ... เมื่อไหร่คุณหนูฝนจะเลิกกลัวคุณเพลิง แก่เสียทีคะ คุณเพลิงแก่ก็ไม่ได้ดูดำกว่ากลัวอะไรเสียหน่อย”

“ฝนไม่ได้กลัวซะหน่อย ก็แค่เกรงๆ เท่านั้นเอง” หญิงสาวว่าแก๊ เก้อ พลังคิดอยู่ในใจว่าอาจจะไม่คู่ แต่ก็ทำท่าเฉยชาออกอย่างนั้น ใครจะ กล้าเข้าใกล้กันเล่า

“แล้ววันนี้ทำไมกลับแต่หัววันคะ คุณวายุไม่กลับมาด้วยกันหรอ ค่ะ” นางอ๋มถามต่อ เพราะปกติหญิงสาวจะกลับช้ากว่านี้มาก บางทีก็ กลับมาพร้อมกับเวทย์วายุพี่ชายคนรอง

“ฝนไปพบลูกค้าแถวนี้มาค่ะ พี่วายุอนุญาตให้กลับบ้านก่อนได้เลย ค่ะนี่เป็นคืนวันเสาร์รายนี้นคงกลับดึกโน่นแหละค่ะ” พิรุณทิพย์ว่า

พลางนึกไปถึงคนที่มึนศักดิ์เป็นพี่ชายต่างสายเลือดอีกคน ที่ให้ความรัก สนับสนุนกับเธอมาตั้งแต่เด็ก ราวกับเป็นพี่น้องแท้ๆ คลานตามกันมา พอเรียนจบเธอก็ได้ทำงานกับเวทย์วายุที่บริษัทมาโดยตลอด

“ป่านนี้คุณปู่กับคุณย่าคงถึงแล้วนะค่ะ” หญิงสาวเปรยถึงคุณ

สุพงษ์และคุณชนมมาดประมุขของบ้าน ซึ่งไปทำบุญกับเพื่อนๆ ต่างจังหวัด ตั้งแต่เช้า จะกลับก็วันพรุ่งนี้

“คงถึงตั้งแต่บ่ายแล้วล่ะค่ะ ว่าแต่คุณหนูอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมคะ เดี่ยวป้าอ้อมจะทำให้” นางอ้อมหันมากถามอย่างเอาใจ

“ฝนอยากกินสลัดฝีมือป้าอ้อมค่ะ ป้าอ้อมมีผักอยู่ไหมคะ”

“เอ... ถ้าเป็นสลัดเห็นทีวันนี้ต้องอดแล้วล่ะค่ะ เพราะป้าไม่ได้เตรียมผักสดอะไรเอาไว้เลย ไว้พรุ่งนี้ป้าไปตลาดจะซื้อมาทำให้นะค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้า วันนี้ป้าทำอะไรฝนก็กินได้ทั้งนั้นแหละค่ะ แต่พรุ่งนี้เช้าฝนไปตลาดกับป้าอ้อมดีกว่า จะได้ช่วยกันเลือกผักผลไม้ เราจะได้ทำเพื่อคุณปู่คุณย่าด้วยใจค่ะ ตอนนีฝนขอตัวขึ้นห้องก่อนนะค่ะ”

พิรุณทิพย์ขอตัวในตอนท้าย ก่อนจะรีบออกจากครัวไป

เจ้าของร้านบอบบางเดินขึ้นบันไดมาถึงชั้นสอง กำลังจะตรงไปยังห้องของตัวเองที่อยู่ทางปีกขวาของคฤหาสน์ แต่ก็ต้องตกใจเมื่อประตูห้องที่อยู่ติดกับบันไดเปิดผลัะวะ! ออกมา

ร่างหนาสวมเสื้อเชิ้ตพอดีตัวกับกางเกงสแล็คดูสบายๆ ก้าวออกมาในมือถือโทรศัพท์เครื่องเล็กแนบกับหู ดวงตาคู่คมกริบนั่นมองผ่านร่างบางที่ยืนนิ่งอยู่กับที่ขณะกรอกเสียงลงไป

“ผมกำลังจะออกไป คุณไปรอที่เดิมก็แล้วกันนะ เดี่ยวเจอกัน” และเดินผ่านไปราวกับคนที่ยืนกั้นหน้ารอให้เขาเดินผ่านไร้ตัวตนกระนั้น

พิรุณทิพย์แอบผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอกในความรู้ตัวตนเองของตัวเอง ก่อนจะสรวเท้าไปยังห้องนอนส่วนตัวหลังเจ้าของร้านหนานั้นจากไป พลังคิดว่าเธอจะต้องตัวเกร็งไปกี่วันนะคราวนี้

เพราะการกลับมาบ้านของเพลิงคนศ ทำให้หญิงสาวรู้สึกเกร็งๆ ไม่เป็นตัวของตัวเองเสมอ มันเป็นเช่นนี้มาตั้งแต่เด็กๆ ยามที่ต้องเผชิญหน้าหรืออยู่ร่วมกับเขา ผู้เป็นพี่ชายต่างสายเลือดของเธออีกคน โชคดีตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอกับเขาไม่ค่อยได้อยู่ร่วมกันอย่างเป็นกิจจะลักษณะนัก

หลังเรียนจบชั้นมัธยมฯ เพลิงคณศกับเวทย์วายุก็ถูกส่งตัวไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ พอกลับมาต่างก็มาบริหารกิจการของครอบครัว ซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงร่อนแบบครบวงจร เพลิงคณศได้ไปดูแล โรงร่อนคณเวทย์ ที่ปากช่อง ส่วนเวทย์วายุก็ดูแล บริษัทเคเอ็นวี ในกรุงเทพฯ

ซึ่งเป็นบริษัทที่ดูแลเรื่องการตลาดทั้งหมดของโรงคณเวทย์ ต่อจากคุณสุพงษ์ผู้เป็นปู่ ที่วางมือจากธุรกิจทันทีหลังจากหลานชายกลับมาสานต่อ

ตัวพิรุณทิพย์เองหลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็มาช่วยงานในบริษัทที่มีเวทย์วายุบริหาร ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเพลิงคณศแต่อย่างใด นั่นทำให้หญิงสาวสบายใจมาโดยตลอด

จริงอยู่ว่าเขาไม่ได้ว่าอะไรเธอแม้แต่น้อย แต่ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญหรือความสนิทสนมเช่นกัน จึงทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างเธอกับเพลิงคณศเป็นไปแบบเรียบเฉย ซึ่งแตกต่างจากเวทย์วายุโดยสิ้นเชิง

จึงทำให้พิรุณทิพย์พยายามอยู่ห่างๆ และไม่ทำตัวให้เป็นปัญหา เพราะเธอไม่เคยรู้ว่าภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยนั้นคิดอะไรอยู่ หญิงสาวรู้

เพียงแต่ว่าทุกคนในบ้านยอมรับเธอเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอย่างเต็มหัวใจ แต่สำหรับเพลิงคณศเธอไม่รู้เลย

ตั้งแต่ครั้งหนึ่งในตอนเด็ก ที่เขาดราหน้าว่าพิรุณทิพย์เป็นสาเหตุทำให้พ่อแม่ของเขาตาย จากนั้นมาเพลิงคณศก็ไม่เคยต่อว่าหรือเอยกับเธอถึงเรื่องนี้อีก แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดญาติกัน ต่างคนต่างอยู่แบบไม่ระรานแต่ก็ไม่ได้สนิทสนมเช่นกัน

ระหว่างเพลิงคณศกับพิรุณทิพย์จึงเหมือนกับมีช่องว่างมากันกลางอยู่ แต่ไม่ว่าเขาจะรู้สึกยังไงเธอก็ไม่มีสิทธิ์ไปเรียกร้องอะไร เพราะแค่นี้หญิงสาวก็รู้สึกโชคดีเหลือเกินแล้ว ที่ได้มาเป็นหนึ่งในสมาชิกของครอบครัวนี้ และเธอก็จะตอบแทนพระคุณคุณปู่ คุณย่าให้สุดความสามารถพิรุณทิพย์ตั้งใจไว้เช่นนั้น

--*-*-*

ตอนเช้าหลังกลับจากตลาด พิรุณทิพย์ก็ช่วยนางอ้อมกับเด็กในบ้านทำอาหาร เพราะความที่เธอกับพี่เลี้ยงสนิทกันมากตั้งแต่เด็ก เวลาว่างหากไม่ค่อยอยู่ดูแลคุณสุพรรณกับคุณชมณา หึงสาวก็มักจะมาลูกอยู่กับนางอ้อม ช่วยทำงานต่างๆ อยู่เสมอ

“ทำอะไรกันอยู่ป้าอ้อม ยัยฝน” เสียงนั้นดังมาจากประตูห้องครัว ก่อนที่ร่างสูงเพรียวในชุดทำงานเต็มยศของชายหนุ่มจะก้าวเข้ามา

“ฝนกับป้าอ้อมกำลังทำสลัดอยู่ค่ะ พี่ว่ายูทานด้วยกันสิคะ ฝนทำเพื่อทุกคนด้วยนะคะ สลัดเพื่อสุขภาพไงคะ” พิรุณทิพย์บอกด้วยรอยยิ้มสดใสประจำตัว แต่คนตัวสูงกลับส่ายหน้าดิก

“ไม่เอาด้วยหรอก เรากินไปคนเดียวเถอะ” เวทย์ว่ายูทำหน้าบึ้งราวกับสลัดเพื่อสุขภาพที่น้องสาวว่าเป็นยาขม

“ແหม อย่างนี้ทุกที ทีเพื่อนชวนกินเหล้าไม่เคยปฏิเสธ” หญิงสาวก่อนพร้อมกับขำกว้างค้อนให้อย่างหมั่นไส้ ก่อนจะสะดุดตากับชุดที่เขาสวมใส่ “อย่าบอกนะคะ ว่าพี่ว่ายูเพิ่งกลับจากข้างนอก”

“เฮ้ย! จะบ้าหรือ พี่กลับมาตั้งแต่ตีสองแล้ว เจ้าเพลิงมันต่างหากที่เพิ่งกลับมาก่อนหน้าเนี่ย ส่วนพี่กำลังจะออกไปข้างนอกต่างหาก” เวทย์ว่ายูว่า

“แต่เนี่ยวันหยุดนี่คะ” พิรุณทิพย์ทำหน้านงน

“ก็ใช่นะสิ เมื่อคืนกลับดีกว่าจะตื่นสัปดาห์โมง แต่โดนลูกค้าโทร. ปลุกแต่เช้า ของที่เตรียมเอาไว้มีปัญหาพื้ก็เลยต้องไปดูหน่อยนะ ป้าอิมขอ กาแฟแก้วสิครับ เหม้มๆ เลยนะครับ” ตอนท้ายชายหนุ่มหันไปทางแม่บ้าน

“ให้ฝนไปด้วยไหมคะ พี่วายุ” หญิงสาวรีบถามขึ้น แต่คนเป็นพี่ สายหน้า

“ไม่ต้องหรอก พี่แค่ไปดูแป๊บหนึ่งเท่านั้นเอง เดียวก็กลับแล้ว” ก่อนที่ทั้งคู่จะคุยกันต่อ เสียงเตรรถยนต์ก็ดังอยู่หน้าบ้าน ไม่นานนักเด็กในบ้านคนหนึ่งก็รีบเข้ามาในครัว

“ใครมาหรือจะเจ๊บบ” พี่รุณทิพย์ถามขึ้น

“คุณตุติมาตีบอกคุณอรรณกรค่ะคุณฝน บอกว่าต้องการพบคุณเพลิง หรือไม่กี่คุณวายุนะคะ” คำตอบนั้นทำให้พี่รุณทิพย์กับเวทย์วายุหันมามองหน้ากันโดยอัตโนมัติ แล้วชายหนุ่มที่ถูกระบุชื่อเป็นหนึ่งในนั้นก็ทำหน้าที่หลักอีกเหลือ

“งานนี้พี่ขอตัวละกันนะ อาชุนาเมื่อไหร่ปวดหัวทุกที เอาเป็นว่า เจ๊บบไปบอกคุณเพลิงให้ลงมารับหน้าอาชุนะละกันนะ ฉันทไปละ พี่ไปนะยัยฝน” เวทย์วายุผละจากไปอย่างรวดเร็ว

“อ้าว... พี่ว่าๆ กาแฟละคะ อะไรของเค้าล่ะ” หญิงสาวร้องตามร่างสูงที่แผ่นแผ่วออกไปทางประตูหลัง พลังสายหน้าด้วยรอยยิ้มอย่างนึกขำ

แล้วจึงหันไปทางเค็กรับใช้และบอกให้ไปทำตามคำสั่งของ

เวทย์วายุ ส่วนตัวเธอเองก็อาสาหาน้ำกับของว่างออกไปรับแขก เพราะนางอึดกำลังจะมักเขม้นกับการต้มน้ำสลัดแสนอร่อยอยู่ ส่วนเด็กในบ้านคนอื่นๆ ก็กระจายกันไปทำงาน จะตามกันมาเพราะเรื่องแค่นี้ก็เสียเวลาเปล่า

พิรุณทิพย์จึงรีบจัดแจงเตรียมน้ำและของว่างออกจากห้องครัว หญิงสาวชะลอเท้าทันทีที่เห็นเพลิงคณิศเดินเข้าไปในห้องรับแขก เธอทิ้งช่วงห่างจากเขาไปสี่-ห้านาทีก่อนจะตามไปอย่างช้าๆ จนถึงหน้าประตูห้องรับแขก

“คืนะที่ออกมาพบแกวันนี้” เสียงของคุณชุติมา ซึ่งเป็นลูกสาวคนเล็กของคุณสุพงษ์กับคุณชนมมาดังออกมาจากด้านใน

“อาชุนีอะไรกับผมหรือครับ” และเพลิงคณิศก็ถามขึ้น

“ก็จะเรื่องอะไรซะอีกล่ะ ถ้าไม่ใช่เรื่องยัยเด็กกำพร้ากาฝากนั่นล่ะ” คำพูดต่อมาทำให้เท้าที่กำลังจะก้าวเข้าไปชะงักงัน “นี่แกมัวแต่หมกตัวอยู่

ในไร่ ไร่ใหม่คุณปู่แกจะกำลังจะทำพิธีกรรมมอบทรัพย์สินสมบัติให้ยายเด็ก
กำพร้าผ่นั่น”

“คุณปู่บอกอาอย่างนั้นหรือครับ” น้ำเสียงของเพลิงคณศไม่ได้ตื่น
ตกใจแต่อย่างใด

“เปล่าหรอก แต่เขาเป็นว่าารู้ก็แล้วกัน แล้วมันเป็นความจริงเสีย
ด้วย คุณปู่แกจะยกบ้านสวนที่เมืองนนท์ให้ยายเด็กผ่นั่น แกล้งไปยอม
นะตาเพลิง ดีไม่ดีคุณปู่แกอาจจะยกบ้านหลังนี้ให้มันอีกก็ได้ มันเป็นใคร
ลูกหลานไม่ใช่” น้ำเสียงของผู้เป็นอาดูร้อนรนระคนไม่พอใจจนรู้สึกได้ไม่
ยาก

“ผมว่าอาพูดอย่างนี้ดีไปเสียเลยครับ คุณปู่ยังไม่ได้บอกออก
จากปากเสียหน่อย เอาไว้ถึงวันนั้นค่อยว่ากันอีกทีก็ได้ครับ” พิรุณทิพย์
รู้สึกว่าเสียงเพลิงคณศยังคงเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกในแบบของเขา

“แกก็พูดได้ดี พ่อแม่แกทั้งทรัพย์สินสมบัติไว้ให้ตั้งเยอะตั้งแยะ แต่อา
ก็ไม่มียะไรเลย แถมอาเป็นลูกแท้ๆ ตาอรธเองก็เป็นหลานแท้ๆ คุณปู่แก
ยังไม่ยกอะไรให้เลย แต่กลับจะยกให้เด็กไม่รู้หัวนอนปลายเท้าคนนั้น

แกคิดว่ามันยุติธรรมแล้วหรือตาเพลิง” คุณชุติมายังไม่หยุดพาล่ำ รวากับ
ต้องการความเห็นใจจากหลานชาย และมากกว่านั้นคงเป็นต้องการพวก

“ผมเข้าใจครับ แล้วจะทำยังไงต่อไป”

“ก็ต้องคัดค้านปู่แถนะสิ แถต้องช่วยอานะเพลิง อาไม่ยอมให้
เด็กนั้นมาจับมือเปิบแน่ และอากรู้ด้วยว่าแกไม่ชอบหน้ามัน แถจะยอมให้
มันได้มรดกของตระกูลเราไปง่ายๆ อย่างนี้ไม่ได้นะตาเพลิง แถต้องช่วย
อานะ” แล้วก็เผยจุดประสงค์ที่แท้จริงออกมา

“โอเค..ๆ ครับอาชู่ แต่ผมว่าพูดไปตอนนี้คงไม่เหมาะนัก รอให้คุณ
ปู่พูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อนเถอะครับค่อยว่ากัน”

คนที่แอบอยู่หน้าประตูตัวซากับสิ่งที่ได้ยิน แต่พอดีเสียงฝีเท้าดัง
เข้ามาทำให้พิธีกรทักรีบหันไปมอง ก็พบว่าเป็นเด็กรับใช้คนที่ให้ไปตาม
เพลิงคณะกำลังเดินลงบันไดมาจากเธอพอดี

“เจ๊บบมาพอดี ช่วยเอาน้ำนี้เข้าไปให้คุณๆ ในห้องรับแขกหน่อย
นะ” หญิงสาวรีบบอกเสียงเบา

พร้อมส่งถาดน้ำและของว่างให้เด็กรับใช้ ก่อนที่ตัวเธอจะเดินกลับไปยังห้องครัว แต่ยังไม่ทันก้าวเข้าห้องครัวก็เห็นร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเข้ามาหาพร้อมคำทักทาย

“น้องฝน พี่ตามหาน้องฝนแทบแย่เนอะ น้ำหอมที่พี่เอามาฝากลูกใจหรือเปล่า” อรรถกรเดินเข้ามาใกล้ด้วยรอยยิ้มหวานพรางตาม หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ ให้เขา

“คุณอรรถ เอ่อ... ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ” ในใจนึกไปถึงน้ำหอมที่ชายหนุ่มเอามาฝาก หลังจากไปเที่ยวต่างประเทศสัปดาห์ก่อน ตอนนี้อยู่พักอยู่ในรถอยู่เลย

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ ไว้พี่ไปเที่ยวคราวหน้าจะเอามาฝากเยอะๆ ว่าแต่เย็นนี้น้องฝนว่างหรือเปล่า พี่ว่าจะชวนไปทานข้าว” ตอนท้ายอรรถกรถามขึ้นด้วยแววตาที่มีความหวัง

“ขอโทษนะคะ ฝนคงไม่ว่างเพราะคุณปู่คุณย่าจะกลับจากต่างจังหวัดพอดี ฝนจึงไม่อยากไปไหนอยากอยู่รอท่านนะคะ” พิรุณทิพย์รีบปฏิเสธ ทำให้หน้าบานๆ ของอีกฝ่ายห่อเหี่ยวลงในทันที

“ว่า... แะจั่ง แคว้นหลังน้องฝนอย่าปฏิเสธพินะ ไม่อย่างนั้นพี่ไม่ยอมจริงๆ ด้วย พี่อยากไปทานข้าวกับน้องฝนตามลำพัง ไม่ต้องพาใครไป เป็นพรวนอย่างที่ท่านงาน” อรรถกรว่า เพราะเขาทำงานอยู่ที่เดียวกันกับ

หญิงสาวแต่อยู่คนละแผนก กลับไม่มีโอกาสเดินหน้าสานสัมพันธ์อย่างที่ ต้องการเสียที อุปสรรคช่างมากมายนัก

“แต่...” หญิงสาวอีกอึก ดวงหน้างาม น่ารักนั้นเต็มไปด้วยความ ไม่สบายใจ อรรถกรจึงฉวยมือบางมาเกาะกุมไว้

“นะน้องฝน เรารู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก น้องฝนยังไม่ไว้ใจพี่อีกหรือ” เขาเอ่ยเสียงออกอ้อน

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ เพียงแต่ว่า...”

“ตาอรรถ!!” เสียงทวาดก้องด้วยความโมโหนั้นทำให้อรรถกรต้อง รีบปล่อยมือบางในทันที และหันไปพบกับมารดาที่ยืนทำหน้ามึนทึงอยู่ไม่ไกล โดยมีเพลิงคนสนิทยืนอยู่ด้วย “กลับบ้านเดี๋ยวนี้! อย่ามาหาเสยหาเลย แถวนี” น้ำเสียงกับสายตาทะลึงแค้นพุ่งตรงมายังเจ้าของร่างบางที่ยืนตัวเกร็งอยู่

“คุณแม่” อรรถกรร้องขึ้นอย่างไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้
มากกว่านั้น

“ผู้หญิงบ้านนี้ก็เหลือเกิน คอยแต่จะยั่วผู้ชาย ปั่นหัวคนแก่หวัง
มรดก สมกับเป็นพวกไม่มีหัวนอนปลายเท้าจริงๆ” คุณชุติมาแค้นเสียงว่า
พลางปรายตามองมาทางพิรุณทิพย์อย่างรังเกียจไม่มีปิดบัง ก่อนหันมาทาง
ลูกชาย “แกก็เหมือนกัน อย่าหลงกลพวกกาฝากเข้าให้ละตาอรรถ ไปกลับ
บ้าน!” อรรถกรได้แต่มองมาทางเจ้าของร่างบางตาละห้อย ก่อนจะจากไป

พิรุณทิพย์ถอนหายใจ โล่งอก แต่บังเอิญหันไปสบกับดวงตาคู่คม
ที่เต็มไปด้วยความเรียบเฉยนั้น ก่อนที่เจ้าของร่างหนาจะผละจากไปอีกคน
และแน่นอนว่าเธอไม่สามารถล่วงรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของเขาได้อีกตาม
เคย

บทที่ 2

เจ้าของร้านบางแห่งอยู่ในห้องนอน ในใจครุ่นคิดถึงเรื่องที่ได้ยินมาทั้งหมด พิรุณทิพย์ไม่เคยรู้เรื่องมรดกหรือพินัยกรรมอะไร ที่คุณชุตินาคุยกับเพ็ญกณสมาก่อนเลย

แม้แต่ผู้เป็นปู่และย่าอย่างคุณสุพงษ์กับคุณหมานาคเองก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ หลิงสาวยอมรับว่าในตอนนี้นั้นเป็นเรื่องที่น่าพาความไม่สบายใจมาให้กับเธอเป็นอย่างมาก

พิรุณทิพย์ไม่เคยคิดอยากได้ทรัพย์สินสมบัติของจตุรธาเรสมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นของปู่สุพงษ์กับย่าหมานาค หรือของพ่อ แม่บุญธรรมของเธอที่จากไป หลิงสาวคิดว่าแค่เธอได้รับโอกาสเข้ามาอยู่กับครอบครัวนี้ ได้รับการเลี้ยงดูราวกับลูกหลานแท้ๆ อีกคน นั่นก็เพียงพอแล้วสำหรับเด็กที่มาจากบ้านเด็กกำพร้าเช่นเธอ

พิรุณทิพย์ตั้งใจจะตอบแทนพระคุณให้ได้มากและดีที่สุด หากวันหนึ่งข้างหน้าไม่มีคุณปู่คุณย่า เธออาจจะต้องออกไปมีชีวิตของตัวเองตามลำพังก็เป็นที่สำคัญหญิงสาวไม่เคยหวังแย่งมรดกจากใครอย่างที่คุณชุตินากล่าวหา

แต่พิรุณทิพย์ก็รู้ว่าต้นเหตุทั้งหมดนอกจากเรื่องสมบัติแล้ว คุณชุตินาก็ยังมีอคติกับเธอ นับแต่เห็นหน้าครั้งแรก และพยายามคัดค้านการรับเลี้ยงเธอต่อจากพ่อแม่บุญธรรมอย่างสุดความสามารถ แต่คุณสุพจน์กับคุณชนมดาไม่ฟังเสียง นั่นยิ่งสร้างความเกลียดชังขึ้นในใจคุณชุตินามากยิ่งขึ้น

ในขณะที่ลูกชายเพียงคนเดียวของนางก็ให้ความสนใจพิรุณทิพย์มาตั้งแต่ยังเด็ก จนกระทั่งตอนนี้บรรดาก็ยังคงตามตอแยเธออยู่เสมอ แต่ก็เกรงมารดาด้วยเช่นกัน เรื่องราวต่างๆ จึงไม่เคยก้าวหน้า

อีกทั้งตัวพิรุณทิพย์เองก็พยายามหลบหลีกอย่างสุดความสามารถ เพราะไม่อยากมีปัญหากับคุณชุตินา และที่สำคัญเธอไม่ได้คิดอะไรกับบรรดามากกว่าพี่น้อง เหมือนที่คิดกับเวทย์วายุ

ส่วนเพลิงเกษ แม้ตลอดเวลาหญิงสาวจะไม่ได้รู้สึกอะไรกับท่าทีของเขา แต่มาตอนนี้กลับอดรู้สึกเศร้าไม่ได้ เมื่อตระหนักว่า ไม่ว่าเวลาจะ

ผ่านไบนานเท่าไรเธอก็เป็นคนอื่น คนนอกสำหรับครอบครัวเขาอยู่ดี แต่
 ก็นั่นแหละ รู้สึกไปก็ไม่มีประโยชน์ ความจริงก็ยังเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ
 พิรุณทิพย์พยายามบอกกับตัวเองเช่นนั้น

เพราะใจคอยแต่คิดถึงเรื่องที่ไดยินในห้องรับแขก ทำให้วันต่อมา
 พิรุณทิพย์ไม่มีสมาธิในการทำงานเท่าไร ความห่อเหี่ยวใจที่บอกกล่าวกับ
 ใครไม่ได้ ส่งผลให้ใบหน้านาม นารักนั้นมีร่องรอยของความเศร้าหมอง
 อย่างปิดไม่มิด

“ฮัยฝน เราเป็นอะไรนะ ทำไมทำหน้าที่ไม่สบายอย่างนั้น” เวทย์วายุ
 ถามขึ้น เมื่อเดินผ่าน โต๊ะทำงานแล้วเห็นหน้าตาน้องสาวไม่สดใสเอา
 เสียเลย

“เปล่าค่ะ ฝนแค่รู้สึกปวดหัวนิดหน่อยเท่านั้นเอง” หลิงสาวรีบ
 บอกไป

“อ้าว... แล้วอย่างนี้เราจะไปงานวันเกิดของย่าเจ็ดไหวหรือ”

ชายหนุ่มว่า เพราะเย็นวันนี้มีงานวันเกิดของญาติผู้ใหญ่ ทั้งคู่ต้องไปกับผู้
 เป็นปู่และย่า

“นั่นสิคะ ฝนว่าจะขอตัวไม่ไปอยู่พอดี” พิรุณทิพย์พูดเสียงอ่อย
เวทย์วายุมองมาอย่างเข้าใจระคนห่วงใยเช่นที่พี่ชายคนหนึ่งพึงมีแก่น้อง
พลางว่า

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คือโทร.ไปบอกคุณปู่คุณย่าก่อนเถอะ ท่านจะได้ไม่ต้องรอ
แล้วก็กลับบ้านไปพักผ่อนนะ นี่ก็จะเลิกงานแล้ว พี่เองก็จะเคลียร์
งานต่ออีกนิดหน่อย แล้วจะเลยไปงานเลย” หญิงสาวรับคำ ก่อนจะเก็บของ
และออกไปจากห้องทำงานในที่สุด

“วายุ น้องฝนล่ะ น้องฝนไม่อยู่หรือ ย่าบอกนะว่ากลับไปแล้ว
ฟังเลิกงานเอง” วรรธกรที่ทำงานอยู่อีกแผนกหนึ่งในบริษัทเคเอ็นวี เข้ามา
ในห้องทำงานของเวทย์วายุ พลางมองมาทางโต๊ะของพิรุณทิพย์ที่อยู่ห้อง
เดียวกันกับเขา

“เออ... ไซ้ กลับไปแล้ว แกมีอะไรกับยัยฝนมันหรือ” เวทย์วายุถาม
พลางเงยหน้าขึ้นมองญาติผู้น้อง

“ฉันจะชวนน้องฝนไปงานย่าเจ็ดนะสิ” วรรธกรว่า

“ยัยฝนไม่สบาย กลับไปพักแล้ว คีนนี่คงไม่ไปงานหรอก”

เวทย์วายุบอกตามความจริง

“อ้าว... เหรอ ว่าเสียดายจัง” ใบหน้าของอรรถกรฉายแววผิดหวังมาก จนคนมองหมั่นไส้

“นี่ไอ้อรรถ ฉันว่าแกอย่ามาวุ่นวายกับยัยฝนให้มันมากนักเลย แกก็รู้ว่าแม่แกไม่ชอบยัยฝน แล้วยังจะทำให้มีปัญหาอีก” และออกปากเตือนในที่สุด

“แต่แกก็รู้ว่าฉันรักน้องฝนมากแค่ไหน ฉันไม่ยอมแพ้หรอกนะ” แทนที่จะหยุดคิด อรรถกรกลับสวนกลับเจทยั่วยุอย่างจริงจังเสียนี้

“แต่แกควรจะยอมรับความจริงนะไวย... ว่ามันเป็นไปไม่ได้”

“แกไม่ต้องห่วงหรอกน่ายุ ยังไงฉันก็จะหาทางทำให้คุณแม่ยอมรับในตัวน้องฝนให้ได้” อรรถกรบอกญาติผู้พี่ที่อายุเท่ากันอย่างหมายมั่น ส่งผลให้คนฟังส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“ฉันก็เคยพูดกับแกแล้ว ไม่มีอะไรแล้วฉันขอทำงานก่อนนะ เดี่ยวต้องไปงานเหมือนกัน” เวทียายุพูดก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงานต่อโดยไม่สนใจอรรถกรอีก

แต่อรรถกรก็ไม่ได้สะท้านสะเทือนกับปฏิกิริยาของญาติผู้พี่แต่อย่างใด เพราะเขาได้ยินมาจนชินาชิน พอๆ กับที่เวทียายุเองก็เห็นความดื้อ

ร้นของเขาจนซาชินเข่นกัน เขารักพิรุณทิพย์ เธอเป็นความรักครั้งแรกของ
เขาที่ไม่ว่ายังไงเขาก็รัก แม้จะมีอุปสรรคมากมายแค่ไหนก็ตาม

อรรถกรเฝ้ารักเอาใจพิรุณทิพย์มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ก่อนจะกลาย
มาเป็นความรักฉันทน์หนุ่มสาวในอีกไม่กี่ปีที่ตั้งเติบโตใหญ่เป็นวัยรุ่น เพราะ
พิรุณทิพย์ที่ตอนเด็กว่าน่ารักนักหนา เติบโตมาด้วยสาวก็ยังเปล่งประกาย
ความสวยงามดึงดูดสายตาใครต่อใคร จนยากที่ชายหนุ่มจะห้ามใจ และไม่สามารถ
เก็บความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ได้อีกต่อไป แม้จะมีมารดาเป็น
อุปสรรคสำคัญก็ตาม

คุณหุติมาไม่ชอบ หรือจะเรียกให้ตรงก็คือทั้งเกลียดทั้งอคติกับ
พิรุณทิพย์มาตั้งแต่เด็ก และพร่ำบอกให้ลูกชายเลิกสนใจ แต่อรรถกรก็ไม่สามารถ
ทำอย่างนั้นได้ อีกทั้งเชื่อว่าพิรุณทิพย์เองก็ไม่ได้รังเกียจเขา หาก
เขาสามารถทำให้มารดายอมรับในตัวหญิงสาวได้ เธอคงพร้อมที่จะคบเขา
อย่างเปิดเผยแน่นอน

เพราะเหตุนี้ชายหนุ่มจึงตั้งใจว่าเขาจะเอาชนะอุปสรรคและใจของ
หญิงสาวให้ได้ ไม่ว่าวิธีไหนเขาก็พร้อมจะทำ เขาไม่ยอมเสียพิรุณทิพย์ไป
แน่ๆ อรรถกรยึดกับความคิดของตัวเอง

พิรุณทิพย์ได้โทร.บอกคุณสุพงษ์ และคุณชนนาว่าไม่สบาย ให้ปู่
และย่าไม่ต้องรอไปงานวันเกิด ทั้งสองต่างก็แสดงความเป็นห่วงพร้อมทั้ง
บอกให้เธอรีบกลับมาพักผ่อน พอหญิงสาวกลับมาถึงบ้านจึงไม่เจอใคร
นอกจากนางอ้อมกับเด็กในบ้าน นางอ้อมได้เตรียมอาหารและยาไว้ให้เธอ
ตามทีปู่และย่าสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้าอ้อม ฝนดูแลตัวเองได้ แค่ปวดหัวนิดหน่อย
เอง นอนพักแต่หัววันก็หายแล้วค่ะ” พิรุณทิพย์ท้วงเมื่อนางอ้อมจะยื่นจะยอ
ให้ทานข้าวและเตรียมยาให้พร้อมสรรพ

“ไม่ได้หรอกค่ะคุณหนู หน้าตาคุณหนูดูไม่ดีเลยนะค่ะ เชื้อป้าอ้อม
เถอะค่ะ คุณท่านจะได้หายห่วงด้วย” หญิงสาวจำต้องรับคำและปฏิบัติตาม
อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นางอ้อมอาสามานอนเป็นเพื่อน แต่เธอปฏิเสธ
เพราะไม่ได้เป็นอะไรมา

ภายในห้องนอนสีหวาน ร่มบางที่กำลังหลับไหลต้องสะดุ้งตื่นขึ้น
เมื่อเสียงเคาะประตูดังระรัว พิรุณทิพย์มองนาฬิกาตรงหัวเตียงบอกเวลาห้า
ทุ่มพอดี

เธอดึกว่าคนในบ้านคงกลับมาจากงานเลี้ยงแล้ว และคงเป็นห้วง
เวลาที่ไม้อบายจึงมาดูเหมือนทุกที หญิงสาวจึงเดินไปเปิดประตู แต่พบว่าร่าง
ที่ยืนอยู่หน้าประตูเป็นเหตุให้เธอต้องเขม่นตามอง

“คุณอรรถ มาทำอะไรที่นี่คะ” ก่อนถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“พี่เพิ่งรู้ว่าน้องฝนไม้อบาย ก็เลยจะมาดูหน่อยนะจ๊ะ เป็นยังไงบ้าง
ดีขึ้นหรือยัง” พิรุณทิพย์ได้กลิ่นแอลกอฮอล์คลละคลุ้ง จนต้องกลั้นหายใจ
เป็นระยะ แววดาของอรรถกรทำให้เธอหวั่นใจแปลกๆ

“เอ่อ... ค่ะ ฝนดีขึ้นแล้วค่ะ คุณอรรถลงไปรอข้างล่างดีกว่าไหมคะ
เดี๋ยวฝนจะตามลงไปค่ะ” หญิงสาวบอกแล้วพยายามปิดประตู แต่มือหนา
กลับผลักบานประตูเอาไว้

“คุยกันที่นี่ก็ได้ น้องฝนไม่ค่อยสบาย ไม่ต้องลงไปหรอก”

ชายหนุ่มว่าพลางเบี่ยงตัวเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว พิรุณทิพย์ตกใจถอย
หลังกรูด

“ไม่ได้นะคะ ตอนนี้ไม่มีใครอยู่บ้าน มันดูไม่ดีนะคะคุณอรรถ”
หญิงสาวพูดขึ้นอย่างห้วนใจ

“ไม่มีใครอยู่ดีดี พี่รอโอกาสนี้มาตั้งนานแล้ว” อรรถกรก้าวเข้ามา
หาร่างบางที่สาวเท้าถอยหลังไปอย่างช้าๆ ดวงตาเต็มไปด้วยแววบางอย่างที่
น่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก

“คุณอรรถ คุณไม่ควรทำอย่างนี้ละคะ คุณอรรถมาแล้วกลับบ้าน
ไปนอนเถอะค่ะ” พิรุณทิพย์จะล้าละลักบอกด้วยความตื่นตระหนกและ
หวาดกลัวที่เริ่มเข้าครอบงำ เธอไม่เคยเห็นอรรถกรมีท่าทางแบบนี้มาก่อน
เลย

“พี่ไม่ได้มา หรือถ้าจะมาก็มารักน้องฝนนั่นแหละ พี่รักน้องฝน
มากแค่ไหน น้องฝนไม่รู้เลยหรือ พี่รักน้องฝน พี่ต้องการน้องฝน ขอเพียง
มีน้องฝนเท่านั้น พี่ทำได้ทุกอย่าง” เสียงของเขาบ่งบอกว่าเขาอยู่ไม่น้อย

“แต่ฝนไม่ได้รักคุณอรรถ เรื่องของเราไม่มีวันเป็นไปได้ คุณอรรถ
ก็รู้ ตั้งสติหน่อยเถอะค่ะ ถ้าคุณซุติมารู้เข้าท่านจะโกรธเอานะคะ” หญิงสาว
พยายามชักแม่น้ำทั้งห้าเพื่อหาทางรอด ขณะถอยไปจนมุมตรงเตียง

“เรื่องคุณแม่น้องฝนไม่ต้องเป็นห่วง พ่อเราเป็นของกันและกัน
แล้วอะไรๆ ก็ง่ายขึ้น เชื่อพี่เถอะ” อรรถกรบอกพลางรังไร้งบางเข้ามา
กอด

“อ๋านะ! ไม่ ช่วยด้วยๆ” พิรุณทิพย์พยายามดิ้นรนสุดชีวิตพร้อม ร้องตะโกนด้วยความหวาดกลัว

ร่างบางถูกผลักให้ล้มลงไปกับเตียง ร่างของอรรธกรตามไปทาบ หับ ใบหน้าที่คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นแอลกอฮอล์ฉุนกึก ตามลงมาคลุกเคล้า กับใบหน้าเนียนที่เบี่ยงหนีอยู่ตลอดเวลา และแล้วเสียงเคาะประตูก็ดังซัด ขึ้นถี่ระรัว

“ยัยฝน ยัยฝน เกิดอะไรขึ้น!” เสียงรื้อนรอนของเวทย์วายุทำให้ หญิงสาวใจชื้น

“ช่วยด้วยพี่วายุ ช่วยฝนด้วย!” พิรุณทิพย์รวบรวมกำลังกรี๊ดร้อง ออกไปสุดเสียง หลังจากนั้นไม่กี่นาที ประตูก็ถูกเปิดออก

“ไอ้อรรธกรทำอะไร?” สิ้นคำร่างของอรรธกรก็ถูกลากออกจาก พิรุณทิพย์ในทันที จากนั้นหมัดของเวทย์วายุก็พุ่งตรงเข้าไปใบหน้าของ อรรธกรจนเขลาลากไปกองกับพื้น “ไอ้บัดซบ! แกกล้ำทำแบบนี้ได้ยังไง”

“แกอย่ามายุ่งไ้วายุ มันเป็นเรื่องของฉันทกับน้องฝน” อรรธกร เถียงอย่างขัดใจที่โดนขัดจังหวะ ตอนนี้เขาไม่มีสติตั้งเหลืออยู่เลย

“นี่แกยังไม่สำนึกอีกหรือ ไห้...” เวทย์วายุ้งห้ามจะซัดอรรณกร
อีกรอบ แต่พิรุณทิพย์ร้องขึ้นเสียก่อน

“พอแล้วค่ะ พี่วายุ” เวทย์วายุ้งได้ลดมือลง และหันมาทาง
หญิงสาวในทันที

“ยัยฝน เป็นอะไรมากหรือเปล่า” เขาถามพลางประคองร่างบางที่
ยังนั่งอยู่บนเตียงให้ลุกขึ้น แล้วเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งก็กรุ๊กกันมาอยู่ที่
เกิดเหตุ

“เกิดอะไรขึ้นดาวายุ หนูฝน” คุณชนมนาดถามขึ้นพลางรีบเข้ามา
โอบกอดหญิงสาวเอาไว้ ขณะที่คุณสุพงษ์กวาดสายตามองไปทั่วห้องและ
สะดุดกับร่างที่ยังนั่งตัวเอียงไปมาอยู่บนพื้นของอรรณกร

--**-*-*

ภายในห้องรับแขกของคฤหาสน์จตุรหารศ อรรณกรยังอยู่ใน
สภาพเมาอยู่ไม่น้อย เขานั่งข้างคุณชุติมา มารดาที่เพิ่งถูกโทร.ตามตัวมา
พิรุณทิพย์นั่งอยู่อีกด้านพร้อมคุณชนมนาดที่ยังกอดเธอเอาไว้อย่างปลอดภัย
ประโลม โดยมีคุณสุพงษ์และเวทย์วายุ้งนั่งอยู่อีกฟาก บรรยากาศเต็มไปด้วย
ความเคร่งเครียด

“ฉันไม่คิดเลยว่าเจ้าอรรถมันจะกล้าก่อเรื่องบัดสีแบบนี้ขึ้น แกจะ
 ว่ายังไงยายชู” คุณสุพจน์เอ่ยกับลูกสาวคนเล็กด้วยน้ำเสียงกรุ่นอารมณ์
 โมโห

“ตาอรรถก็แค่มาเท่านั้นเองนะคะคุณพ่อ แล้วนี่หลานสาวคน
 โปรดของคุณพ่อคงหลอกล่อให้ทำตาอรรถตามไปถึงห้องน้ะสิคะ ถึงได้
 เกิดเรื่องบัดสีแบบนี้ขึ้นได้” คุณชุติมาแค้นเสียงเหยียดเขินหน้า โดยไม่มอง
 พิรุณทิพย์แม้หางตา

“แกอย่ามาเข้าข้างลูกผิดๆ แบบนี้ดีกว่า แกก็รู้อยู่เต็มอกว่าความ
 จริงมันเป็นยังไง” คุณสุพจน์ว่าอย่างเกรี้ยวกราด

เพราะเชื่อความจริงที่ได้ถามเอากับเจ้าตัวอย่างพิรุณทิพย์และอรรถ
 กร รวมทั้งพอจะดูออกว่าความรู้สึกที่พิรุณทิพย์มีต่ออรรถกรเป็นอย่างไร ที่
 สำคัญชายชรา รู้จักนิสัยลูกสาวคนเล็กของตนดี

“แล้วคุณพ่อจะให้หนูทำยังไงล่ะคะ จับตาอรรถส่งตำรวจหรือไ
 ยังไงตาอรรถก็เป็นหลานแท้ๆ อีกคนหนึ่งของคุณพ่อนะคะ ไม่ใช่กาฝาก
 เหมือนคนบางคน” ท้ายประโยคคุณชุติมาปรายตามายัง ‘กาฝาก’ ที่นั่งก้ม
 หน้าอยู่กับมารดาของตนอย่างรังเกียจ

“ก็เพราะเป็นหลานแท้ๆ ยังไงล่ะ ฉันถึงต้องเรียกแกมา ไม่อย่างนั้นมันได้ไปนอนเล่นในตารางแน่ และเรื่องนี้ฉันก็ไม่ได้เข้าข้างใคร ฉันกำลังพูดถึงความถูกต้อง ต่อไปนี้อย่าให้เจ้าอรรดมายุ่งย่ามกับยายฝนอีก” คุณสุพงษ์ยื่นคำขาด

“ไม่ได้นะครับคุณตา ผมไม่ยอมนะครับ ผมรักน้องฝน ผมไม่ยอมจริงๆ ด้วย” อรรดกรรีบวิ่งออกมาเสียงดัง

“ตาอรรด! นี่แกเป็นบ้าไปแล้วหรือยัง” แต่คุณชุติมากลับตวาดลูกชายอย่างโกรธจัด

“คุณแม่ไม่ต้องมาห้ามผมหรือครับ ผมไม่มีวันหยุดยุ่งกับน้องฝนเด็ดขาด เรื่องเป็นแบบนี้แล้วคุณตาก็อนุญาตให้ผมกับน้องฝนแต่งงานกันเสียก็สิ้นเรื่อง ผมยินดีที่จะรับผิดชอบน้องฝนทุกอย่าง” อรรดกรเสนอแนวทางตามจุดประสงค์ของเขา

“ไม่ได้นะตาอรรด แก่มากเกินไปแล้ว พูดแบบนี้ออกมาได้ยังไง แม่ไม่ยอมเด็ดขาด” คุณชุติมาเสียงปรัดขึ้นยิ่งกว่าเดิม

“คุณแม่ต่างหากที่ต้องหยุด และฟังผมบ้าง ผมรักน้องฝน และจะแต่งงานกับน้องฝน” อรรถกรเองก็ไม่ยอมเช่นกัน พอเรื่องทำท่าจะรุนแรง คุณสุพงษ์จึงรีบหย่าศึกในทันที

“พอๆๆ หยุดได้แล้ว” ชายชราตวาดอย่างโมโหสุดขีด “พอกันที ยายซู แกพาเจ้าอรรถกลับบ้านไปได้แล้ว เรื่องวันนี้ให้ถือว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นก็แล้วกัน ไปๆ ก่อนที่ฉันจะโมโหไปมากกว่านี้” ว่าพลาง โบกมือไล่ คุณสุตมาจึงลากตัวลูกชายหัวแก้วหัวแหวนกลับไปอย่างทุลักทุเล

“ยายฝนก็ขึ้นไปนอนเถอะลูก ไปให้นางอิมมันไปนอนเป็นเพื่อน” คุณสุพงษ์หันมาทางพิรุณทิพย์ เมื่อคล้อยหลังสองแม่ลูกไปแล้ว น้ำเสียงที่พูดกับเธออ่อนลงด้วยความเมตตาสงสาร หญิงสาวรับคำพลางผละจากคุณชนมด

“อย่าคิดมากนะลูก ไม่มีอะไรแล้ว อิมพากันไปนอนเถอะไป”

หญิงชราสั่งนางอิมในตอนท้าย เมื่อเห็นอีกฝ่ายมารออยู่ก่อนแล้ว ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันออกไปจากห้องรับแขก

“ไม่คิดเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น โดยเฉพาะกับคนไม่มีทางสู้ อย่างยายฝน” คุณสุพงษ์เปรยขึ้นด้วยความรู้สึกสะท้อนใจระคนสงสาร ขณะมองตามร่างบางกับพี่เลี้ยงตั้งแต่้วยเยาว์ของเธอจนลับตาไป

“ผมว่าเจ้าอรรถมันรักยายฝนจริงนะครับคุณปู่ และมันคงไม่หยุด เพียงแค่นี้แน่ ขนาดอาชญาพยายามขัดขวางมันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยก็ยังหยุดมันไม่ได้เลย” เวทย์ว่ายออกความคิดเห็นอย่างกังวล เพราะตัวเขาเองก็เล็งเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกันกับทุกคนในบ้าน

“นั่นสิ ยายซูเลี้ยงตาอรรถมาให้มันนิสัยย่ำคิดย่ำทำออกอย่างนั้น ย่าก็ว่าน่าหนักใจเหมือนกัน” คุณชมขนาดเปรยขึ้น ความวิตกกังวลฉายชัดอยู่บนใบหน้า

“ถ้ายายฝนรักเจ้าอรรถมันสักนิด แล้วยายซูไม่ได้เกลียดยายฝนเข้าไส้ ปู่ก็คงไม่หนักใจอย่างนี้หรอก” คุณสุพงษ์ถอนหายใจหนักหน่วง

“แล้วคุณปู่จะทำยังไงต่อไปดีล่ะครับ เรื่องจะวุ่นวายขึ้นกว่าเดิมหรือเปล่าก็ไม่รู้” เวทย์ว่ายว่า ท่าทางไม่สบายใจพอๆ กัน เพราะไม่ว่าพิรุณทิพย์จะเป็นใครในอดีต แต่วันนี้เธอคือน้องสาวของเขา เป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวจตุรธาเรศ

“นั่นแหละที่ปู่กำลังคิดอยู่” ชายชราตอบ สายตาที่เหม่อมองไป
ข้างหน้าเต็มไปด้วยความครุ่นคิด

--*-*-*

หลังจากนั้นสองสามวัน พิรุณทิพย์ก็กลับมาจากที่ทำงานในตอนเย็น
ก็ถูกผู้เป็นปู่และย่าเรียกไปพบเป็นการส่วนตัว

“มานั่งใกล้ๆ ย่านี้ลูกมา” คุณชมณาจัดเบาะโซฟาตัวยาวในห้องพัก
ผ่อนที่ตนนั่งอยู่

“คะคุณย่า คุณปู่คุณย่ามีอะไรให้ฝนรับใช้หรือเปล่าคะ” หญิงสาว
ถามอย่างนอบน้อมตามนิสัย และนั่นก็ทำให้เธอเป็นที่รักของทุกคนในบ้าน
มาโดยตลอด

“ไม่มีอะไรมากหรอก เพียงแต่ปู่จะให้เราไปช่วยงานที่ไร่สักพักนะ
เราคงไม่ขัดข้องนะยายฝน” คุณสุพงษ์เข้าเรื่องในทันทีไม่มีอ้อมค้อม

“อะไรนะคะ! ที่ไร่ของคุณเพลิง?” แต่กลับสร้างความตกอกตกใจ
ให้กับคนฟังเป็นอย่างมาก

“ใช่ เห็นว่าเลขาฯ ส่วนตัวองเจ้าเพลลิ่งมันห้องใกล้คลอดแล้ว เรา
เองก็ทำงานนี้ทุกวันอยู่แล้วนี่ เพียงแต่เปลี่ยนไปอยู่ที่ไร้เท่านั้นเอง” คุณ

สุพงษ์ว่า

“อีกอย่างช่วงนี้ยารู้ว่าหนูเองก็ไม้ค่อยสบายใจเท่าไร้ บางทีการ
ได้ออกไปอยู่กัับรรรมาชาติบ้างคงทำให้หนูสบายใจขึ้นนะลูก” คุณชมณา
เสริมอย่างเห็นดีเห็นงามกับเรื่องนีี้เต็มที

“ตะ...แต่ว่า คุณเพลลิ่ง...” พิรุณทิพย์เื้อยออกมาอย่างหวาดหวั่น แต่
คุณสุพงษ์รีบ โบกมือ

“ไม่มีปัญหาอะไร้หรอก ถึงแม้เจ้านั้นจะเป็นคนอย่างนั้น แต่มันก็
ใจดีไม่มีพิษมีภัยอะไร้หรอกลูก เอาตามนี้้นะ” และสรุปเอาเองเสร็จสรรพ
พิรุณทิพย์ได้แต่ถอนหายใจ

“แล้วแต่คุณปู่ คุณย่าจะเห็นควรเถอะละ” ก่อนจะรับปากเสียงอ่อน

“ถ้าอย่างนั้นก็เตรียมตัวให้พร้อมนะ พรุ่งนี้ปุ้จะให้เจ้าเชิดมันจับรถ
ไปส่งที่ไร้” หญิงสาวรับคำอีกคร้้ง เธอจะปฏิเสธความหวังดีของผู้มี
พระคุณล้นหัวทั้งสองได้อย่างไรกัน

พิรุณทิพย์รู้ดีว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับอรรถกรเป็นสาเหตุสำคัญในการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ สอง-สามวันที่ผ่านมายาขยหนุ่มยังไม่ยอมหยุดตามตอแยเธอ

หน้าซ้ำเรื่องราวของเธอกับเขาก็เป็นที่รู้กันทั้งบริษัท ต่างก็รู้ว่าเป็นฝีมือของอรรถกรที่ต้องการให้เรื่องดัง อาจจะเป็นการบีบให้คุณสุพงษ์ คุณชนนาตอนุญาตให้เขาและเธอแต่งงานกัน

ที่ชายหนุ่มทำได้เพราะในบริษัทเขาเป็นอิสระจากมารดา และอรรถกรรู้ดีว่าหากเป็นคำสั่งของผู้เป็นตา คุณชุติมามารดาของเขาก็ไม่อาจขัดได้ ส่วนคุณชุติมาเมื่อห้ามลูกชายไม่ได้ก็หันมาเล่นงานพิรุณทิพย์ลับหลัง ด้วยการเอาเรื่องที่เกิดขึ้นไปโพยพะนาในแวดวงสังคมของตน แบบเสริมแต่งให้เธอเสียหาย

เวทย์วายุจะเอาเรื่องกับอรรถกรถึงขนาดไล่ออก แต่ถูกพิรุณทิพย์ห้ามเอาไว้ เพราะไม่อยากให้ตัวเองซึ่งเป็นคนนอกมาเป็นต้นเหตุของความบาดหมางทั้งปวง

พอกลับมาถึงบ้านคุณสุพงษ์กับคุณชนมดาถาม เธอก็ปิดบังเรื่องนี้เอาไว้ แต่พิรุณทิพย์ก็รู้ว่าเวทย์วายุคงรายงานเรื่องนี้กับทั้งสองไปแล้ว เรื่องจึงได้กลับกลายมาเป็นเช่นนี้

หญิงสาวเข้าใจดีว่าปู่และย่าลำบากใจกับเรื่องนี้มากแค่ไหน เธอไม่ใช่สายเลือดจตุรธาเรศที่ทั้งสองจะปกป้องจากลูกสาวและหลานแท้ๆ ของตนได้ นี่จึงเป็นทางออกที่ดีที่สุดในเวลานี้ แม้พิรุณทิพย์ไม่เคยคิดว่านี่จะเป็นทางออกที่ปู่กับย่า รวมทั้งเวทย์วายุคิดไว้ให้เธอ

แต่ที่สุดแล้วก็ต้องยอมรับให้ได้ แม้การไปอยู่ที่ไร่คณาเวทย์ทำงานร่วมกับใครบางคนที่ไม่ชอบป็นหน้าเธอ ไม่เคยยอมรับว่าเธอเป็นน้องสาว หรือเป็นคนในครอบครัว จะเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสไม่แพ้ความอับอายที่กำลังได้รับอยู่ในตอนนี้เลยก็ตาม

บทที่ 3

รถคันที่พิรุณทิพย์นั่ง เลี้ยวเข้าไปยังอาณาเขตกว้างใหญ่ของไร่ ‘คณาเวทย์’ สองข้างทางที่รถแล่นผ่านเพื่อไปสู่จุดศูนย์กลางของไร่ เต็มไปด้วยต้นองุ่นที่ถูกปลูกไว้ได้โครงหลังคาพลาสติก

ภายในแปลงได้กางมุ้งให้กับต้นองุ่นที่กำลังชูช่อใบอวดความสมบูรณ์ หลังได้รับการดูแลทะนุบำรุงอย่างดี เพื่อให้พร้อมสำหรับการออกดอกออกผลในเวลาอันใกล้

ไร่องุ่นคณาเวทย์ มีเนื้อที่เกือบสามร้อยไร่ ด้านหน้าเป็นที่ราบ แต่ตรงกลางและด้านหลังเป็นเนินเขาเสียส่วนใหญ่ เดิมทีเป็นของขุนชัยเวทย์ กับคุณคณาพร บิดามารดาของเพลิงกณศ และเวทย์วายุ ซึ่งก็คือพ่อ แม่บุญธรรมของพิรุณทิพย์นั่นเอง

ในตอนแรกปลูกองุ่นเพื่อผลิตไวน์เท่านั้น ก่อนจะหันมาสนใจศึกษาเรื่ององุ่นพันธุ์จำหน่ายผลสดในช่วงหลัง แต่ทั้งคู่ก็จากไปเสียก่อนจะได้ลงมือทำอย่างจริงจัง

โครงการนี้จึงได้มาเริ่มต้นในตอนทีเพ็ญจกเคศเข้ามาดูแลเต็มตัว หลังเรียนจบจากต่างประเทศ เขาได้ใช้วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาทั้งบริหารงานต่อจากเดิม และริเริ่มทดลองอะไรใหม่ๆ มากมาย ทั้งปลูกองุ่นพันธุ์จำหน่ายผลสดอย่างจริงจังจนประสบผลสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว

พร้อมสร้างโรงงานแปรรูปองุ่นเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ออกมาจำหน่าย ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ที่สำคัญคือการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่างๆ มาใช้เพื่อช่วยลดการใช้สารเคมี อีกทั้งแบ่งพื้นที่ส่วนหนึ่งทดลองปลูกองุ่นพันธุ์อื่นๆ เพื่อศึกษาถึงความเหมาะสมกับสภาพดินอากาศฯ และเพื่อผลทางการค้าในอนาคตอีกด้วย

รอดจอดตรงหน้ากลุ่มบ้านพักนับสิบกว่าหลัง ที่ถูกสร้างไว้เพื่อรองรับแขกหรือ คนรู้จักสนิทสนมกันเสียส่วนใหญ่ เพราะไร่คณาเวทย์ไม่ได้มุ่งเน้นด้านการท่องเที่ยว ไม่ว่าฤดูกาลใด แต่จะเน้นทางด้านการพัฒนาผลผลิตและสินค้าให้มีคุณภาพ ปลอดภัยกับผู้บริโภคมากกว่า

“สวัสดีค่ะพี่สมใจ” หญิงสาวทักทายแม่บ้านวัยสี่สิบปี ที่มารอต้อนรับอยู่หน้าบ้านพักรับรองด้วยรอยยิ้มสดใส เพราะรู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีอยู่แล้ว

“สวัสดีค่ะคุณฝน เอาของไปเก็บที่บ้านก่อนเถอะค่ะ” สมใจว่าอย่างกระตือรือร้น

“ไม่ใช่บ้านพักรับรองนี้หรือหะคะ” พิรุณทิพย์ถามอย่างแปลกใจ เมื่อแม่บ้านเดินนำไปอีกทาง แทนที่จะพาเข้าบ้านพักรับรองตรงหน้า

“อ้อ ไม่ใช่หรือหะคะ คุณฝนต้องพักที่บ้านพักบนเขาณะคะ” คำตอบนั้นทำให้ดวงหน้างาม น่ารักนั้นมีแววครุ่นคิดนิดหนึ่ง ก่อนจะร้องออกมาอย่างตกใจ

“อะไรนะคะ บ้านบนเขานั้นเป็นบ้านพักของ...” หญิงสาวละประโยชน์สุดท้ายเอาไว้ในฐานที่เข้าใจ

“ใช่แล้วละค่ะ คุณเพลิงให้คุณฝนไปพักด้วยนะค่ะ ” และสมใจก็ยิ้มเป็นตอบอย่างไม่รู้เรื่องราว

เป็น ไปได้ยัง ใจกัน? พิรุณทิพย์ถามตัวเอง คนที่แม้แต่หน้าตาที่แทบไม่อยากจะมีมอง จะยอมให้เธอไปอยู่ร่วมบ้านด้วย หรือว่าจะเป็นเพราะ

คำสั่งของคุณปู่ คุณย่ากันแน่นะ แต่ช่างเถอะค่อยหาทางออกกันทีหลังก็
แล้วกัน หญิงสาวบอกกับตัวเอง

บ้านสี่อิฐสองชั้นหลังใหญ่ปลูกอยู่บนเนินเขา มองเห็นไร่ร่อนที่อยู่
เบื้องล่างได้อย่างชัดเจน มีต้นไม้ใหญ่สอดแซมไปทั่วทั้งเนิน บ้านหลังนี้มี
ความเป็นส่วนตัว ไม่ร่วนวายกับส่วนอื่นๆ ภายในไร่

ตามนิสัยเจ้าของที่รักสันโดษ รักความเป็นส่วนตัวจนสูงสุดสอย
แต่ที่นี้ก็เต็มไปด้วยความสะดวกสบาย ตามแบบฉบับของรีสอร์ทสุดหรู ไม่
ว่าจะเป็นข้าวของเครื่องใช้ภายใน การตกแต่งต่างๆ และสระว่ายน้ำ

ห้องพักของพิรุณทิพย์อยู่ชั้นบน เธอไม่ได้พบกับเพลิงคณิศ เพราะ
เขาอยู่ในไร่ หลังเก็บข้าวของเสร็จหญิงสาวก็ถูกพามายังอาคารชั้นเดียว
หลังหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานของไร่ที่อยู่ด้านล่าง ไม่ไกลจากบ้านพัก
รับรองนัก แต่อยู่คนละด้านเท่านั้นเอง โดยมีเลขฯ ของเพลิงคณิศที่ห้อง
โย้ใกล้คลอด ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี

พนักงานในออฟฟิศทั้งชายหญิงไม่ถึงสิบคนนั่งทำงานกันอยู่
ด้านหน้าสุด มีห้องหับต่างๆ แยกไปทั้งชายและขวา พิริณทิพย์ถูกแนะนำ
ให้รู้จักทุกคนในนั้น แม้เธอกับคนในไร่จะไม่ได้สนิทสนมกันมากเช่นที่

บริษัท แต่ที่รู้จักกันเป็นอย่างดี โดยเฉพาะคนเก่าคนแก่ที่อยู่กันมานาน เพราะครอบครัวจตุรธาเรสมักจะมาเยี่ยมบ้านไร่อยู่บ่อยๆ หญิงสาวจึงไม่รู้สึกแปลกหน้าแต่อย่างใด

เลขาฯ ของเพลิงเคเนศพาพิรุณทิพย์ตรงไปยังด้านในสุด มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่สองโต๊ะ และห้องหนึ่งที่ตอนนี้อยู่ปิดสนิท ซึ่งเป็นห้องทำงานส่วนตัวของเพลิงเคเนสนั่นเอง

ชายหนุ่มได้สั่งงานในส่วนของพิรุณทิพย์กับเลขาฯ ของเขาเอาไว้แล้ว ซึ่งก็เป็นหน้าที่ทั้งหมดของเลขาฯ ของเขาที่พิรุณทิพย์จะมาแทนที่นั่นเอง หญิงสาวจึงเริ่มเรียนรู้งานใหม่ในวันนั้นเลย แล้วทั้งวันเธอก็ไม่ได้พบหน้าเพลิงเคเนสแต่อย่างใด ทำให้พิรุณทิพย์รู้สึกหายใจคล่องขึ้นมาบ้าง

“วันนี้คุณเพลิงคงไม่ได้เข้าออฟฟิศค่ะ เพราะที่โรงบ่มไวน์มีปัญหา นิดหน่อยนะคะ” นุจรี เลขาฯ ของเขาบอก เมื่อเห็นหญิงสาวมองไปยังห้องทำงานที่ถูกปิดไว้อย่างสงสัย

“เอ่อ... ปกติคุณเพลิงจะอยู่ที่ออฟฟิศตลอดไหมคะ” พิรุณทิพย์ถามด้วยความอยากรู้ จะได้ทำตัวทำใจได้ถูก

“ไม่หรรอกะคุณฝน งานที่ไร่เป็นงานกลางแจ้งเสียส่วนใหญ่ คุณเพลิงก็บ้านกะ วันๆ หากไม่อยู่ในไร่ ในโรงงานก็จะอยู่ที่โรงบ่มไวน์ บางทีถ้ามีงานด่วนมาก ดิฉันก็ต้องเอาไปให้แกเซ็นถึงที่โน่นเลยล่ะคะ เพราะกว่าแกจะเข้ามาเซ็นงานบางทีก็หลังเลิกงานแล้ว” เจ้าของร่างบอบบางแอบโผล่ใจไปอีกเพราะกับข้อมูลที่ได้รับ “คุณเพลิงทำงานหนักมากนะคะ บางทีกว่าจะได้นอนก็ดึกดื่น นี่โชคคินะคะที่คุณฝนมาอยู่ที่นี่ เพราะเห็นคุณเพลิงแสบ่นๆ อยู่ว่าจะให้ใครมาทำงานแทนตอนดิฉันคลอด เพราะไม่มีใครทำงานได้ตั้งใจแกซักคนนะคะ”

“เอ่อ... เหรอคะ แล้วคุณฝนจะคลอดเมื่อไหร่ล่ะคะ”

“ประมาณปลายเดือนหน้าคะ คุณฝนทำงานที่บริษัทมาแล้ว คงไม่ยากหรรอกะ” แต่ก่อนสองสาวจะคุยกันต่อ เสียงที่จ้องใจทอดให้หวานหูก็ดังขึ้น

“เพลิงขา เเพลิง อยู่ที่นี่หรือเปล่าคะ” เสียงนั้นทำให้คนในออฟฟิศด้านหน้าหันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน หญิงสาวร่างอวบอั้นในชุดแซ็กสั้นสีดำก้าวเข้ามา

“คุณเพลิงยังไม่เข้ามาเลยคะ คุณชญ์ญา” พนักงานคนหนึ่งตอบ

“แล้วพอจะรู้ใหม่ว่าเพลิงอยู่ไหน คิดต่อไม่ได้เลยเนี่ย” พนักงานเชื้อเชิญให้หญิงสาวคนนั้นเข้าไปหานุจรีที่อยู่หน้าห้องของเจ้านาย เพราะมีเพียงนุจรีเท่านั้นที่สามารถติดต่อเพลิงคนเดียวได้โดยตรง ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องผ่านเลขาฯ ส่วนตัวของเขาก่อนเสมอ

“คุณเพลิงอยู่ที่โรงบ่มค่ะ แต่คงทำงานอยู่ระยะคุณชำนาญ ถ้าว่างแกลงจะโทร.กลับมาหาคุณเองแหละค่ะ” นุจรีตอบ ทำให้ใบหน้าที่ถูกตักแต่งไว้อย่างสวยงามนั้นฉายแววไม่พอใจขึ้นมาเล็กน้อย

“แย่ะมดเลย ถ้าอย่างนั้นเธอเปิดห้องให้ฉันหน่อยสิ เอาห้องเดิมนะ” ตอนท้ายหันมาทางนุจรีอย่างวางท่า

“ได้ค่ะ เดี่ยวฉันจะให้คนจัดการให้” นุจรีรับคำพลางหันไปทางโทรศัพท์ เพื่อสั่งการกับคนที่รับผิดชอบเรื่องบ้านพักรับรอง

ขณะเดียวกันนั้นเองสายตาของัญญากานต์สาวสวยจากกรุงเทพฯ ก็เพิ่งตัวตมาเห็นพิรุณทิพย์ที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ นุจรี ใบหน้างดงาม น่ารักของอีกฝ่ายทำให้ัญญากานต์จ้องเขม็ง

“นั่นใครนะ พนักงานใหม่หรือ แล้วทำไมต้องให้มานั่งที่นี่” แล้วหันไปถามนุจรีด้วยน้ำเสียงและสายตาไม่ไว้วางใจ หน้าตาสวยขนาดนี้ ถ้า

อยู่ในกลุ่มคนออฟฟิศด้านหน้าเธอจะไม่รู้สึกอะไรเลย แต่นี่มานั่งบนจิมมี่ปั่น
เจออยู่น้ำห้องของเพลิงเคนส มันน่าไวใจเสียที่ไหน

“อ้อ... นี่คุณพิรุณทิพย์ หรือคุณฝน น้องสาวของคุณเพลิงค่ะ คุณฝนคะ นี่คุณชัยวัฒน์ค่ะ” นุจรีจึงได้โอกาสแนะนำทั้งคู่ให้รู้จักกัน

และแอบสะใจเล็กๆ ที่เห็นชฎญากานต์หน้าจอนไปเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าใครเป็นใคร แล้วสีหน้าท่าทางไว้ท่าที่แสดงกับพนักงานเมื่อครู่ก็เปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่งแจ่มใสขึ้นมาแทนที่

“ตายจริง! ไม่เห็นเพลิงเคียบออกมาเลยว่ามีน้องสาว ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณฝน” ชาญญาณตรัสรับจีบปากจีบคอทักทายอย่างเป็นมิตร อย่างที่พิรุณทิพย์และนจรีรู้สึกได้ชัดเจนว่ามัน มาก เกินปกติ

“ยินดีเช่นกันค่ะ คุณชาญญา” พิรุณทิพย์ตอบพร้อมรอยยิ้มบางๆ

ชาญญากานต์ทำท่าจะคุยยาว แต่พอดีพนักงานที่รับผิดชอบเรื่องบ้านพักเข้ามาเสียก่อน จึงพาชาญญากานต์ไปยังบ้านพักรับรองตามที่เจ้าตัวต้องการ

“ไม่รู้อะไรนักหนา มาที่ร้านขายทุกที” นุจรีบ่น และก็ตามมาด้วยรอยยิ้มแหยๆ เมื่อเห็นพิรุณทิพย์มองมา เพราะกลัวจะถูกตำหนิ

“คุณชัญญาเกมบ่่อยหรือคะ” แต่พิรุณทิพย์กลับให้ความสนใจหญิงสาวที่จากไปมากกว่า

“จะว่าบ่่อยก็บ่่อยค่ะ ก็อย่างว่าแหละคุณเพลิงงานยุ่งตลอด คงไม่มีเวลาไปหาบ่่อยๆ คุณชัญญาก็เลยต้องมาหาที่นี่เองนะคะ” นุจรีตอบไปตามความจริง

“คุณชัญญาเป็นถึงแฟนคุณเพลิง แล้วทำไมต้องให้เธอไปพักที่บ้านพักรับรองล่ะคะ ทำไมไม่ให้เธอไปพักบ้านโน้นด้วยล่ะคะ” เจ้าของดวงหน้างาม น่ารักตั้งคำถามต่ออย่างสงสัยมากกว่าความรู้สึกอื่น

“พอดีคุณเพลิงส่งมาอย่างนี้นะคะคุณฝน คุณชัญญาเองก็คงอยากจะไปพักบ้านบนเนินเหมือนกัน แต่คุณเพลิงไม่อนุญาตนะคะ ดิฉันเดาว่าคุณเพลิงคงอยากให้บ้านบนเนินเป็นที่พักเฉพาะคนในครอบครัวล่ะมั้งคะ” พิรุณทิพย์ทำเสียงรับรู้ในลำคอ ก่อนจะทำการทำต้งหน้าต้งตาทำงานต่อ

เธอและทุกคนในครอบครัวก็พอรู้อยู่เหมือนกันว่าเพลิงเคยมีคนรักที่คบกันอยู่ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่เมืองนอก แต่ก็ไม่เคยเจอกันมาก่อน และเขาเองก็ไม่เคยพาเข้าบ้านไปให้ครอบครัวรู้จักอย่างเป็นทางการ

พิรุณทิพย์เองไม่แปลกใจเรื่องที่ชายหนุ่มไม่เคยบอกเรื่องของเธอกับคนรัก เพราะเขาไม่เคยคิดว่าเธอเป็นคนในครอบครัวนั่นเอง มาตอนนี้หญิงสาวรู้สึกเฉยๆ ไม่คิดอะไรมากกับเรื่องนี้เสียแล้ว

เย็นวันนั้นหลังเลิกงานพิรุณทิพย์พบเพียงสมใจ แม่บ้านเท่านั้น และเธอก็รู้จากแม่บ้านว่าคืนนี้เพลิงคนศได้สั่งให้แม่บ้านค้างเป็นเพื่อนเธอ เพราะเขาจะไม่กลับบ้าน แม้จะโล่งใจแต่ก็แอบคิดไม่ได้ว่า บางทีเขาอาจจะไม่ยอมเจอเธอก็เป็นได้ จึงไม่ยอมกลับบ้านเช่นนี้ แต่ก็มาคิดได้ว่าคนรักของเขาพักอยู่ที่บ้านพักรับรอง ชายหนุ่มคงพักอยู่ด้วยกัน

พิรุณทิพย์คิดไปถึงเรื่องที่คุยกับนุจรีตอนกลางวัน ที่บอกว่าบ้านพักส่วนตัวของเพลิงคนศคงต้อนรับเฉพาะคนในครอบครัว ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงเขคงไม่ยอมให้เธอมาพักด้วยเท่าไร แต่คงขัดคำสั่งของคุณปู่คุณย่าไม่ได้ และถ้าเป็นอย่างที่คิดจริง หากเธอขอแยกออกไปพักเองต่างหากเขคงไม่ขัดข้องเป็นแน่ คงต้องหาโอกาสคุยกับเขอีกที หญิงสาวตั้งใจไว้เช่นนั้น

--*-*-*

“พี่สุมใจทา ทำอะไรทานคะเข้านี้” เจ้าของร้างบางตามขึ้นขณะก้าวลงมาจากชั้นบน

พิรุณทิพย์อยู่ในชุดกระโปรงสีน้ำตาล เข้ารูปรัดสะโพก จับกลีบตรงปลาย กับเสื้อลายดอกไม้สีหวานเอวสอบ แขนพอง ผมหสีน้ำตาลยาว สลวยถูกปล่อยขยายเต็มแผ่นหลัง

ใบหน้างามน่ารักราวกับตุ๊กตานั่นถูกแต่งแต้มเพียงเล็กน้อย จึงเห็นเลือดฝาดของวัยสาวชัดเจน กลิ่นหอมติดตัวของเธอนี้ไม่พ้นกลิ่นแป้งเด็กที่ใช้ประจำเท่านั้น แต่หญิงสาวหยุดยืนอยู่กับที่ทันทีที่เห็นร่างสูงใหญ่กำลังเปิดประตูเข้ามาในบ้าน

“พี่สุมใจทำโจ๊กหมูไว้ให้” “ไม่รู้ว่าคุณฝนทานได้หรือเปล่าสิคะ” สุมใจตอบ ก่อนจะหันไปเห็นคนที่เข้ามาใหม่ “อ้าว คุณเพลิงมาแล้วหรือคะ จะรับโจ๊กด้วยไหมคะ”

“ไม่ละ เตรียมกาแฟให้ฉันก็พอ เดี่ยวฉันลงมา” ว่าแล้วก็ก้าวขึ้นบันไดไป โดยไม่มองมาทางเจ้าของร้างบางสักนิด

พิรุณทิพย์ละเลียดโจ๊กฝีมือแม่บ้านอย่างใจเย็น เพื่อรอคุยธุระสำคัญกับเจ้าของบ้าน

ไม่นานนักเจ้าของร้านหาก็กลับลงมาข้างล่างพร้อมชุดใหม่
 เพลิดเพลินก้าวเข้ามานั่งตรงข้ามหญิงสาว พร้อมกับที่กาแฟหอมกรุ่นถูก
 นำมาเสิร์ฟ เขาปรายตามองมาทางเธอแวบหนึ่ง

“เธอโทร.ไปหาคุณปู่คุณย่าหรือยัง ท่านจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”
 ก่อนถามอย่างเป็นทางการ

“โทร.ไปแล้วค่ะ” หญิงสาวตอบ

“ดี...” เขาว่าสั้นๆ ก่อนจะคว้าหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา
 เปิดอ่านและจิบกาแฟไปพลางๆ เหมือนบ่งบอกว่าหมดเรื่องคุยกับเธอแล้ว
 พิรุณทิพย์แม้ริมฝีปากอย่างตัดสินใจ

“เอ่อ... คุณเพลิงคะ ฝนมีเรื่องจะคุยกับคุณค่ะ” ก่อนจะเอ่ยออกมา
 ในที่สุด

เสียงของเธอทำให้อีกฝ่ายลดหนังสือพิมพ์ในมือลง และพยักหน้า
 เป็นสัญญาณให้เธอเอ่ยธุระออกมาได้ ดวงตาคมกริบคู่นี้มองมายัง
 หญิงสาวนิ่งๆ

“คือ ฝนขอแยกไปพักบ้านหลังอื่นได้ไหมคะ ที่บ้านพักรับรองก็ได้ค่ะ เพื่อจะได้ไม่เป็นการรบกวนคุณเพลิงนะคะ” คำพูดของเธอส่งผลให้ใบหน้าเรียบเฉยนั้นเข้มขึ้นมาเล็กน้อย

“เธอไม่ได้อยากอยู่ร่วมบ้านกับฉัน ว่างั้นเถอะ” ชายหนุ่มถามขึ้นเสียงติดหูจดหัดยังงใจชอบกล จนพิรุณทิพย์รู้สึกแปลกใจ

“เปล่านะคะ ฝนแค่รู้ว่าคุณเพลิงมีความเป็นส่วนตัวสูง อาจจะไม่อยากให้ฝนอยู่ร่วมบ้านก็ได้” เธอรีบอธิบายไปตามความคิดของตนเอง

“ฉันไม่อนุญาต ยังไงเธอก็ต้องอยู่ที่นี่กับฉัน” เพลิงเคณศบอกเสียงเด็ดขาด

“แต่...” หญิงสาวพยายามจะท้วง แต่ก็ถูกแทรกขึ้นเสียงก่อน

“มันไม่ใช่ความต้องการของฉัน แต่เป็นคำสั่งของคุณปู่ ที่อยากจะให้เธออยู่กับฉันและให้ฉันดูแล อ้อ... หรือว่าที่เธอต้องการไปพักคนเดียวก็เพราะจะได้นัดเจ้าอรรดคูรักของเธอมาหาได้สะดวก” ตอนท้ายเขาพูดพร้อมรอยยิ้มเยาะตรงมุมปาก

“ฝนกับคุณอรรดไม่ใช่คูรักกันนะคะ” พิรุณทิพย์บอกด้วยความรู้สึกขัดใจ กับน้ำเสียงและท่าทีติดเยาะเย้ยนั้น

“อย่างนั้นหรือ เหรอ ฉันเห็นเธอระริกระริจะตายเวลาเห็นมัน หรือที่ปฏิเสธนี้เป็นเพราะอาชुคิกันความรักของเธอกันแน่” ตอนนี้นำที่เฉยเมยที่เคยทำให้เธอตัวเกร็งหายไปไหนไม่รู้ คนที่นั่งอยู่ตรงหน้าของหญิงสาวมีแต่หน้าเสียง แววดา ทำทางขวางๆ จนพิรุณทิพย์รู้สึกไม่พอใจขึ้นมาตจิดๆ

“ก็ฉันบอกแล้วไงคะว่าฉันไม่ได้มีอะไรกับคุณอรุณ แต่ที่ข้างเกาะคุณเพลิงจะคิดยังไงก็ตามใจเถอะค่ะ ฉันขอตัวไปทำงานก่อนนะค่ะ” ว่าแล้วหญิงสาวก็ลุกขึ้น ใบหน้างามองเจ้าเล่ห์น้อย

“อ้อ... แล้วเธอก็ไม่ต้องไปขอร้องคุณปู่คุณย่าเรื่องนี้ให้เสียเวลาละ เพราะถึงยังไงท่านก็ให้สิทธิการตัดสินใจกับฉันเต็มร้อยอยู่แล้ว” เขาเอ่ยไล่หลังกมา

เพลิงclideanตามร่างบางที่ก้าวจากไปอย่างหงุดหงิดในใจ นี่เขาเป็นอะไรถึงได้หงุดหงิดกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง ให้ตายเหอะ... ชายหนุ่มสบตอยู่ในใจ

และบอกตัวเองว่าเขาแค่หงุดหงิดที่พิรุณทิพย์ทำเหมือนไม่อยากจะอยู่ร่วมชายคากับตนเท่านั้น ก็จะไม่ให้อารมณ์กรุ่นยังงี้ไหว เห็นเขาเป็นอะไร

กัน แต่ความคิดทุกอย่างก็ต้องชะงักลงเพียงแค่นั้น เมื่อเสียงริงโทน
โทรศัพท์มือถือดังขึ้น

“เพลิงขา ทำไมไม่กลับไปไม่บอกชัญญาเลย แล้วนี่จะมาทานข้าวเช้า
กับชัญญาหรือเปล่าคะ” เสียงหวานติดจ้วเงียของชัญญากานต์ดังมาตามสาย

“ไม่ล่ะ ผมไม่ทานอาหารเช้า คุณจะทานอะไรที่สั่งพนักงานที่นั่น
ได้เลยนะ ผมต้องทำงานก่อน แค่นี้ละ” ชายหนุ่มวางสาย ก่อนจะลุกขึ้นจาก
เก้าอี้ เตรียมตัวออกไปไร่ตามปกติ

* * * * *

ผ่านไปหลายวัน พิรุณทิพย์ยังคงเรียนรู้งานกับนุจรีด้วยความขยัน
ขันแข็ง ซึ่งส่วนมากเป็นงานเอกสารต่างๆ ของไร่และการติดต่อ
ประสานงานทั่วไป ไม่ต่างจากที่เธอเคยทำอยู่ในบริษัทเคเอ็นวีที่กรุงเทพฯ
จะแตกต่างกันก็เพียงแต่รายละเอียดเท่านั้น หญิงสาวจึงเรียนรู้อย่างรวดเร็ว
และได้รับคำชมจากนุจรีอยู่ไม่ขาด

“คุณฝนคะ ดิฉันจะเอาเอกสารด่วนไปให้คุณเพลิงเซ็นหน่อยนะ
คะ” นุจรีลุกขึ้นจากเก้าอี้ เพราะท้องที่โย้จึงดูอ้วนอ้ายและลำบากลำบาก
พิรุณทิพย์เห็นดังนั้นก็รู้สึกเป็นห่วง

“คุณนุจไม่ต้องไปหรอกค่ะ เดี่ยวฝนเอาไปให้คุณเพลิงเซ็นเอง”

หญิงสาวอาสารับทำแทน เพราะความจริงมันเป็นงานในส่วนของเธอกับ
นุจรีอยู่แล้ว เมื่อนุจรีไปไม่ได้คนที่ต้องรับผิดชอบต่อก็คือต้องเป็นเธออยู่ดี

พิรุณทิพย์มาถึงอาคารชั้นเดียวหลังใหญ่ที่ทอดตัวยาวอยู่ข้างเนิน
เขา ซึ่งเป็นโรงบ่มไวน์เก่าแก่ของไร่คณาเวทย์ ด้วยจักรยานที่เธอใช้ประจำ
ที่ไร้นอกจากจะมีรถจักรยานแล้วยังมี *รถเอทีวี ให้ใช้สัญจรภายในไร่ แต่
มันดูไม่เหมาะนักสำหรับคนใส่กระโปรงมาทำงานอย่างเธอ และหญิงสาว
ก็ชอบปั่นจักรยานมากกว่า เพราะมันทำให้เธอคิดถึงตอนเด็กๆ ที่ได้ปั่น
จักรยานเล่นภายในไร่ พิรุณทิพย์จึงยึดจักรยานไว้ใช้เองคันหนึ่ง

หญิงสาวถามหาเพลิงกับคนงาน ก็ได้รับคำตอบว่าเขาอยู่ด้าน
ในซึ่งมีห้องทำงานเล็กๆ อยู่ที่นั่น ร่างบอบบางก้าวไปจนถึงหน้าห้อง
ทำงานที่ประตูเปิดแง้มอยู่ ตั้งแต่พิรุณทิพย์มาอยู่ที่นี่เพลิงกับคนเข้า
สำนักงานใหญ่ หรือออฟฟิศที่เธออยู่เพียงไม่กี่ครั้ง แต่ครั้งก็เพียงไม่กี่
นาที

เธอรับรู้โดยอัตโนมัติว่าตอนเช้าเขาจะเข้าไร่ ดูแลการเก็บองุ่นทั้ง
ขายสด สำหรับทำไวน์ และแปรรูป ตอนสายจะเข้าโรงงานแปรรูป

ผลิตภัณท์จากองุ่นที่อยู่อีกด้าน บ่ายๆ จึงจะมายุู่ที่โรงบ่มไวน์เป็นส่วนมาก

นุจรีบอกว่าเพลึงเคยสมักเข้าสำนักงานตอนหลังเลิกงานแล้ว ถ้างานยุ่งก็จะอยู่จนดึก ซึ่งจะว่าไปเวลาเข้าออฟฟิศของเขาก็คือช่วงเวลาที่พนักงานเลิกงานแล้วนั่นเอง รวมถึงเธอด้วย แต่ใช้ว่าจะได้เจอกันที่บ้าน เพราะว่าชายหนุ่มจะกลับเธอก็กลับไปแล้ว

“คุณเพลึงคะ มีเอกสารด่วนมาให้เซ็นคะ” หญิงสาวเอื้อมมือไปเกาะประตูรั้วเร็วพร้อมทั้งส่งเสียงบอก และผลักประตูเข้าไป แต่ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้พิรุณทิพย์ดวงตาเบิกกว้าง

เจ้าของร่างหน้ายืนพิงอยู่กับโต๊ะทำงาน โดยมีร่างอวบอ้วนของหญิงสาวที่เธอคุ้นหน้าดีตลอดหลายวันมานี้ กำลังโอบแขนรอบลำคอของ เขา ทั้งสองเบียดชิดจนแทบจะกลายเป็นร่างเดียวกัน ใครเห็นก็พอจะเดาออกว่าคนทั้งคู่กำลังทำอะไรกันอยู่

ใบหน้าของทั้งสองผละออกจากกันในทันทีที่เห็นเธอ แต่ไม่ได้มีท่าทีตกใจหรือกระดากอายอย่างที่ควรจะเป็น กลับกลายมาเป็นคนที่ทะเล่อทะล่าเข้ามาขัดจังหวะเสียเองที่เป็นฝ่ายใบหน้าร้อนผ่าว

“ແມ່... ກຸ່ມຝນ່າເຮົາ ນຶກວ່າໃຜ ສັດສີ່ລະ” ສັງຄຸນກຸ່ມດັກທາຍ
ແຕ່ຍັງ ໄມ່ຍອມຜະລະອອກຈາກງ່າງຂອງໝູ່ໝູ່ ທີ່ເລີ່ມແກະມື້ຂອງເຮົາອອກ

“ເອ້ ສັດສີ່ລະກຸ່ມສັງຄຸນ ຂອໂທຍລະ ຄື...” ສັງຄຸນສາວເັນຮິ້ນ
ໝາງໄມ່ຮູ້ວ່າຄວນຕັດສິນໃຈຍັງໃດ

“ເອກສາດວ່າ ໄມ່ໄຮ່ເຮົາ ເອມາລີ” ເຟລິງຄອດທີ່ມາຕອນນີ້ເປັນ
ອີສະລະ ບອກດ້ວຍສື່ໜ້າແລະນ້ຳເສີຍຮາບເຮືບ

ຟລາງໝູ່ໝູ່ໄປນັ່ງຍັງເຄື່ອງໄຮ່ທຳງານ ໂດຍມີສັງຄຸນກຸ່ມດັກທາຍ
ໄປນຳເຮືບຢູ່ໄກໄກ ໂດຍໄມ່ແກ້ສັດສີ່ລະມີຄົນອື່ນຢູ່ໃນທີ່ນີ້ດ້ວຍ ພິຣຸນທິພິ
ວາງເພີ່ມເອກສາດລະບົບໄຮ່

“ເປັນເອກສາດທີ່ຕ້ອງສົ່ງເຂົ້າບໍລິຫານຮ່ວມສິນຄ້າວັນນີ້ລະ” ເຮົາທຳທຳ
ຮູ້ ກ່ອນຈະເຂົ້າສູ່ຮາຍສະເລີຍຂອງເອກສາດທັງໝົດໃນເວລາອັນຣວດເຮືບ ແລະ
ຈຣດປາກກາໃນມື້ຮວດເຮືບພອກັນ

“ໄມ່ມີອະໄຮ່ແລ້ວ ເຟລິງໄປສົ່ງສັງຄຸນຊື່ນຮອນອຍສີລະ ໄໜ້ໆ ສັງຄຸນ
ກໍຈະກັບແລ້ວ ອີກກໍວັນ ໄມ່ຮູ້ຈະໄດ້ເຈັກກັນອີກ” ສັງຄຸນກຸ່ມດັກທາຍອອດອ້ອນອອເຮາ
ໝາງເຟລິງຄອດປິດເພີ່ມແລະສົ່ງມັນກັບພິຣຸນທິພິ ສັງຄຸນສາວເັນ

ชายหนุ่มพยักหน้า ชัยญากานต์จึงหอมแก้มเขาฟอดใหญ่ “น่ารักจัง ชัยญ่า คงคิดถึงเพลงแย้เลยนะคะเนี่ย”

“เดี๋ยวก็เจอกัน ไปเถอะ” เขาบอกคนที่กำลังคลอเคลียออกอ่อน
สั้นๆ ดวงตาคู่คมตวัดมองมายังร่างบางที่รับหีบแพมอย่างรวดเร็ว

‘คนอะไร ไม่อายสีสาวเทวดาเสียเลย’ หญิงสาวแอบค่อนในใจ
ขณะก้าวออกมาจากห้องและสภาพกระอักกระอ่วนใจนั้น โดยมีคู่รักทั้ง
สองคลอเคลียกันตามหลังมา

หมายเหตุ* รถเอทีวี (All-Terrain Vehicle) หรือ ควอดไบค์ (quad-
bike) เป็นรถที่มีเครื่องยนต์ ไซค์ออกแบบมาให้มีขนาดเล็ก มีทั้งสี่ล้อ
และสามล้อ สำหรับใช้ในทางวิบาก การขับขี่ที่มีแรงกดดันต่ำที่ยาง เวลา
ขับขี่จะต้องขึ้นคร่อม และอยู่ในลักษณะถ่างขามากกว่ามอเตอร์ไซค์ปกติ
ทั่วไป

บทที่ 4

เจ้าของร่วงบาง อยู่ในชุดนอนลายการ์ตูนสีชมพูเดินลงมาชั้นล่าง
คืนนี้สนใจไม่ได้ค้างเป็นเพื่อนเธอ เพราะเพลิงคนเสจะกลับมาค้างที่บ้าน
คืนไหนที่เขาไม่กลับแม่บ้านจะอยู่ค้างเป็นเพื่อนเธอเสมอ

ตอนนี้แม้จะเป็นช่วงหัวค่ำ แต่บรรยากาศในไร่ค่อนข้างเงียบสงบ
ไม่มีเสียงรถราหรือเสียงอีกทีก็กรีก โครมใดๆ นอกจากเสียงธรรมชาติจาก
แมลง ตัวที่ออกมาบินกลางคืนเท่านั้น

พิรุณทิพย์ก้าวออกไปยังระเบียงที่ยื่นออกไปนอกชายคา มีสระว่ายน้ำ
ขนาดเล็กกลางอยู่ตรงนั้น น้ำใสแจ่มมองเห็นลวดลายสีตันของพื้นสระได้
อย่างชัดเจน อีกทั้งน้ำก็สะท้อนแสงไฟยามค่ำคืนพราวระยับ ความ
สะดวกสบายนี้เป็นส่วนหนึ่งของบ้านพักในไร่คณาเวทย์ที่เคยมีไว้ต้อนรับ
เพื่อนฝูง ญาติมิตรเสียส่วนใหญ่

แต่ตอนนี้มันกำลังถูกยึดครองอย่างถาวรโดยเจ้าของที่แท้จริง และหญิงสาวคิดว่าเพลิงคนชอบบ้านนี้เพราะความเป็นส่วนตัว อีกทั้งสระว่ายน้ำนี้ก็คงมีส่วนไม่น้อย เพราะเขาโปรดปรานการว่ายน้ำมาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่มาตอนนี้คนว่ายน้ำไม่เป็นเดินผ่านสระว่ายน้ำไปยืนอยู่ริมระเบียง พลังมองลงไปยังอาณาเขตของไร่คณาเวทย์ที่กว้างใหญ่

ในความมืดมีแสงไฟดวงเล็กอยู่ในจุดที่เป็นบ้านพักรับรอง และบ้านพักคนงานเสียส่วนใหญ่ พิรุณทิพย์เบนสายตาขึ้นไปมองบนท้องฟ้า แสงดาวที่พร่างพรายดูสว่างกว่าในกรุงเทพฯ มากมายนัก มันสวยงามและสงบ จนเธอหยุดมองอยู่อย่างนั้นราวกับต้องมนต์

“มาทำอะไรอยู่ตรงนี้” เสียงทุ้มห้าวนั้นทำให้พิรุณทิพย์ตกใจ และหันไปในทันที

“คุณ...คุณเพลิง”

ร่างหนาที่ยืนห่างเธอไปเพียงก้าวเดียว อยู่ในสภาพท่อนบนเปลือยเปล่า เผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อ และซิกแพ็คเป็นลอนเหมือนคนออกกำลังกายอยู่เสมอ ท่อนล่างพันด้วยผ้าขนหนูสีขาว บ่งบอกว่าเขากำลังจะมาใช้สระว่ายน้ำ ทำให้หญิงสาวต้องเหลือบตามองพื้น

“แค่มาดูดาวน่ะค่ะ กำลังจะไปแล้ว” ตอบเสียงเบา พลังขยับตัว
ออกห่าง ก่อนพยายามเดินเลี้ยวออกมา

ด้วยความที่ไม่อยากเข้าใกล้ร่างหนาเกินไป ทำให้พิรุณทิพย์
ต้องเดินติดกับขอบสระอย่างเลียงไม่ได้ แต่ทว่าความเกร็งกลับทำให้เท้าเจ้า
กรรมดันสะดุดกันเอง จนร่างบางเสียหลักเซไปทางด้านข้าง

“ระวัง!! ” เสียงร้องเตือนไม่ทันขาดคำ

“วะ...ว้าย!! ” หญิงสาวกรี๊ดร้องเสียงหลง ขณะหล่นดุนกลงไปในน้ำ
ซึ่งเป็นสระด้านที่ลึกที่สุด

“พิรุณทิพย์!! ” เพลงกล่อกร้องขึ้นด้วยความตกใจ ก่อนจะสลัด
ผ้าขนหนูออกจากร่าง และกระโดดลงไปในสระอย่างรวดเร็ว

ร่างบางที่กำลังตะเกียกตะกายอยู่ใต้น้ำถูกรั้งขึ้นจนศีรษะ โผล่พ้น
จากน้ำได้ในที่สุด พิรุณทิพย์ผวาถอดร่างหนาเอาไว้แน่นพร้อมทั้งสำลักน้ำ
ออกมา ขณะถูกพาเข้าไปยังขอบสระ แม้จะถูกส่งตัวขึ้นไปนั่งยังบันได
เล็กๆ ตรงขอบสระด้านหนึ่งแล้ว แต่หญิงสาวก็ยังหลับหูหลับตาด้วยความ
ตื่นตกใจและหวาดกลัวอยู่อย่างนั้น

“ทำไมไม่รู้จักระวังตัวเลยนะเธอ” เสียงบ่นนั้นดังโกล้งเสียงจนคน
ต้นตกลใจเริ่มรู้สึกตัว

พิรุณทิพย์ลื้มตาขึ้น และก็เห็นว่าใบหน้าคมเข้มนั้นอยู่โกล้งจนมูก
แทบชนกัน ร่างหนาที่แน่นหน้่นไปด้วยกล้ามเนื้อเปียดชิดแนบสนิท เพราะ
เขาโอบเธอเอาไว้แนบแน่นด้วยมือข้างหนึ่ง แต่อีกข้างเกาะรวบันไคเล็ก ๆ
เอาไว้พุงตัว นั้นไม่ร้ายเท่ากับตัวเธอเองต่างหากที่เป็นฝ่ายกอดลำคอแกร่ง
เอาไว้แน่นหนา

“ว้าย!” พิรุณทิพย์ร้องขึ้นเบา ๆ รีบปล่อยแขนออกจากคอแกร่ง
โดยอัติโนมติ

“คุณปู่ คุณย่า ไม่เคยคิดจะส่งเธอไปเรียนว่ายน้ำบ้างเลยหรือไงนะ”
คนตัวโตไม่มีท่าทีสนใจอาการนั้น แต่กลับเปรยขึ้นอย่างอ่อนใจ

“เคยค่ะ แต่ฝนกลัวก็เลยไม่เรียน” หญิงสาวตอบเสียงอ่อนอ่อย
เสมอองอกกว้างอย่างอิดอัด

“ทำไมไม่เรียน มันเป็นสิ่งสำคัญนะ เธอรู้ไหมแต่ละปีมีคนจมน้ำ
ตายไปเท่าไร” ชายหนุ่มว่า “ต่อไปนี้หากฉันไม่อยู่ด้วย เธอห้ามมาเดิน
เล่นแถวนี้เด็ดขาด” และออกคำสั่งในตอนท้ายอย่างจริงจัง

“ตะ...แต่ว่า” พิรุณทิพย์อัปาทจะท้วง

“อย่าเถียง! ถ้าเธอเกิดชุ่มซำมพลัดตกลงไปอีก ใครจะช่วยเธอได้”
มาตอนนี่คนตัวโตทำเสียงดุ

หญิงสาวจึงทำหน้าที่อย่างขจัดใจ เธอไม่ได้เป็นเด็กอมมือถึงต้องกักบริเวณขนาดนี้ และที่เธอตกลงไปครั้งนี้ก็เป็นเพราะเจ้านั่นแหละที่เป็นต้นเหตุ พิรุณทิพย์ก่อนอยู่ในใจ

“ก็ได้ค่ะ ขอขอบคุณที่ช่วย ผมจะขึ้นแล้วค่ะ” หญิงสาวบอก แต่คนตัวโตไม่ยอมขยับหรือปล่อยเธออย่างใด

เพลิงคณศมธองร่างเปียกปอนที่อยู่ในอ้อมกอด ผมยาวเปียกแนบหัวเล็ก ใบหน้าสวย น่ารักราวกับตุ๊กตานั่นซิดเพราะความเย็นและหนาวกลัว ชุมนอนลายการ์ตูนที่เคยดูหลวมสบาย มาตอนนี่กลับเปียกแนบลำตัวบอบบางนั้นให้เห็นเอวคอดกิ่ว อีกทั้งความอวบอ้อมเต่งตึงของวัยสาวก็ดันเนื้อผ้ายัดขึ้นมาอวดโฉมชัดเจน

ชายหนุ่มถึงกลับกลืนน้ำลายลงคอด้วยความยากลำบาก กับขนาดที่แท้จริงของอกอ้อมนั้น นึกอัสจรรยาใจว่าเธอเก็บซ่อนความอ้อมเต็มนั้นไว้

ภายใต้เสื้อผ้าเรียบๆ หวานๆ ได้อย่างไร โดยไม่ให้ตกเป็นเป้าสายตาของผู้ชาย ตั้งแต่เด็กจนโต เขาไม่เคยเห็นพิธีฉัพพัตย์แต่งตัวอวดโฉมนมพรณ

อยู่บ้านเธอก็ใส่เพียงเสื้อยืดตัวหลวมกับกางเกงขาสั้นธรรมดา ส่วนตอนทำงานก็เป็นชุดเข้ารูปแต่ไม่รัดสัดส่วน แถมยังทับด้วยเสื้อนอกอีกต่างหาก

ใครจะรู้ว่ายักษ์ตุ๊กตาน่ารักของบ้านจตุรธาจะซ่อนความอวบอ้อมเอาไว้มากขนาดนี้ ตัวเขาเองหากไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้นในครั้งนี้อาจไม่มีโอกาสเห็นเช่นกัน และนั่นมันกลับส่งผลให้ร่างหนาารู้สึกร้อนวูบวาบขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“คะ...คุณเพลิง ปล่อยฝนได้แล้วคะ ฝนหนาว” หญิงสาวบอกเสียงสั้น เพลิงคะแฉะจึงรู้สึกตัว

ความเสียดายวูบไหวอยู่ในอกขณะเบี่ยงตัวออกห่าง พอร่างบางก้าวขึ้นจากสระได้ก็รีบเดินแกมวิ่งเข้าไปข้างใน ชายหนุ่มมองตามหลังพร้อมกับถอนหายใจโล่งลมหายใจที่ติดขัด

ความรู้สึกบางอย่างวิ่งพล่านไปทั่วทั้งร่างหนุ่ม จนทำให้เขาต้อง
ปล่อยมือจากบันไดขอบสระ แล้วดำดิ่งลงไปสู่ก้นสระเพื่อให้ความรู้สึกนั้น
บรรเทาเบาบางลง

--*-*-*

เวลาผ่านไป... งานหลายอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทาง พิรุณทิพย์จึงมี
ความคิดอยากเที่ยวสำรวจไปรอบๆ ไร่ เพราะที่ผ่านมามักครั้งที่มาเที่ยวก็
จะพากันพักผ่อนอยู่ตามที่พัก

และสถานที่ที่จัดไว้สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจต่างๆ เป็นเพื่อน
คุณปู่คุณย่ามากกว่า แต่การมาอยู่ที่นี่อย่างเป็นทางการจะเป็นโอกาสดี ที่
จะสำรวจอาณาเขตอันกว้างขวางนี้อย่างเป็นเรื่องเป็นราวเสียที

แล้วก็สบโอกาสในเย็นวันหนึ่งหลังเลิกงาน หญิงสาวได้ใช้
จักรยานปั่นไปตามถนนสายเล็กๆ ที่ทอดไปสู่ท้ายไร่ซึ่งเป็นเป้าหมายแรก
ของเธอ

พิรุณทิพย์ทอดสายตามองทัศนียภาพรอบตัวที่เต็มไปด้วยต้นองุ่น
ยังไม่โตเท่าไร เธอรู้ว่าแถวนี้เป็นพื้นที่ๆ เพลิงกณธกำลังทดลองปลูก

ต้นองุ่นพันธุ์ใหม่ๆ แต่ก็มีการดูแลเอาใจใส่ว่าไม่ต่างกัน ตอนนี้เป็นเวลาเลิกงานแล้ว จึงไม่มีคนเลย

หญิงสาวปั่นจักรยานไปเรื่อยๆ ด้วยความรู้สึกเพลิดเพลิน จนตะวันใกล้ตกดิน จึงเลี้ยวจักรยานจะกลับบ้าน แต่กลับรู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่างของจักรยานคู่ใจ ทำให้เธอต้องจอดและลงมาดู ปรากฏว่าเป็นโซ่ของจักรยานนั่นเองที่หลุดห้อยร่อนแรง

“ว้า... ทำไมต้องมาหลุดกันตอนนี้นะด้วยนะ แย่จัง ทำยังไงดีละเนี่ย”
เจ้าของร้านบอบบางหันซ้ายหันขวาหาหนทางแก้ไข

แต่รอบข้างกลับไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ นอกจากต้นองุ่น และพิรุณทิพย์ก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองมาถึงท้ายไร่เข้าจริงๆ แล้ว เพราะห่างไปไม่กี่เมตรมีรั้วลวดหนามกั้นอยู่

ระหว่างรั้วลวดหนามก็มีถนนลูกรังตัดผ่าน ส่วนอีกด้านเป็นไร่องุ่นเช่นกัน ยามเย็นอย่างนี้คงจะไม่มีใครอยู่แถวนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นที่ไร่นาเวทย์เอง หรือไร่ตรงข้าม

หญิงสาวจึงตัดสินใจจัดการกับโซ่จักรยานเจ้าปัญหาด้วยตัวเอง แต่ก็ไปอย่างทุลักทุเล และเพียงไม่นานเสียงรถยนต์คันหนึ่งก็แล่นมาใกล้

พิรุณทิพย์จึงหันไปมอง รถคันนั้นจอดอยู่ตรงถนนลูกรังที่กั้นกลางระหว่าง
ทั้งสองไร่

“มีอะไรให้ช่วยไหมครับ คุณผู้หญิง” ชายร่างอวบแต่งตัวภูมิฐานที่
ก้าวลงมาจากรถถามขึ้น พลังเดินมายืนอยู่ข้างรั้วลวดหนาม

“โซ่จักรยานหลุดนะค่ะ” หญิงสาวรีบลุกขึ้นบอก

“ถ้าอย่างนั้นให้ผมช่วยนะครับคุณผู้หญิง” ชายคนนั้นขันอาสา
อย่างใจดี พลังหาทางฝ่ารั้วลวดหนามเข้ามาข้างใน

“ขอบคุณมากค่ะ ฉันช่วยค่ะ” พิรุณทิพย์เห็นดังนั้นจึงรีบเข้าไป
หาทางช่วยปลดรั้วลวดหนามเพื่อให้อีกฝ่ายเข้ามาช่วยจัดการโซ่จักรยาน
ของตน

แต่ยังไม่ทันจะได้เรื่อง เสียงรถยนต์อีกคันก็ดังมาใกล้ และจอดอยู่
ข้างจักรยานนั่นเอง

“ทำอะไรกันนะ” เจ้าของร่างหนาที่ก้าวลงมาจากรถถามด้วยเสียง
ห้วนสั้น ทำให้พิรุณทิพย์กับชายร่างอวบชะงักมือในทันที

“คุณเพลิง” หญิงสาวมองมาทางเขาด้วยความยินดี แต่เพียงแวบเดียว ความยินดีนั้นก็มลายหายไป เพราะใบหน้าบอญญูไม่รับของคนที่มาใหม่ นั่นเอง ผิดกับชายร่างอวบที่รับฉีกยิ้มกว้าง

“อ้าว... คุณเพลิงสวัสดิ์ครับ วันนี้ช่างเป็นวันดีเสียจริง นอกจากจะ พบคุณผู้หญิงคนสวยแล้ว ยังบังเอิญได้พบคุณเพลิงด้วย” เขาทักทาย เจ้าของร้านหาราวกับรู้จักมักจี่กันดี ขณะเพลิงขณะเดินเข้ามาหาคนทั้งคู่ ที่ยังเกาะรั้วกันอยู่คนละฟาก

“คุณมาทำอะไรที่นี่” แต่ดูเหมือนเพลิงขณะจะไม่ยินดีกับการพบเจอครั้งนี้สักเท่าไร เพราะน้ำเสียงยังคงเต็มไปด้วยความไม่พอใจ หน้าตา ก็ไม่เป็นมิตรชอบกล

“ผมแค่บังเอิญผ่านมาเห็นโช้จักรยานคุณผู้หญิงคนสวยหลุด ก็เลยอาสาช่วยเท่านั้นเองครับ” ชายร่างอวบตอบด้วยรอยยิ้ม เหมือนไม่ถือสาท่าทางของเพลิงขณะ

“ทีหลังไม่ต้อง! นี่มันเจตไร้ของผม คนของผม ผมจัดการเองได้” เขาว่ามือหนาก็เกาะเกี่ยวเอวบางเอาไว้เหมือนตอกย้ำสิ่งที่พูด หญิงสาวหันมามองเขาตาโต

“นี่อย่าบอกนะว่าคุณผู้หญิงคนนี้เป็น...” ชายร่างอวบมองมือของชายหนุ่ม และพิรุณทิพย์สลับไปมาอย่างแสนเสียดาย

“เอ่อ... เปล่านะคะ เราเป็นแค่...” หญิงสาวเห็นดังนั้นจึงพยายามจะอธิบาย เพราะกลัวจะเข้าใจผิดกันไปใหญ่ แต่ก็ต้องชะงักกับเสียงเอะอื้อที่แทรกขึ้น

“หยุดพูดไปเลยพิรุณทิพย์ เรามีเรื่องต้องคุยกันอีกยาว กลับบ้านเดี๋ยวนี้!” เปล่งเคแฉว่า พลังรังรังบางให้ออกเดินตามมายังรถที่จอดอยู่

ก่อนจะเปิดประตูให้เธอเข้าไปนั่งรอด้านใน ส่วนตัวเขาเองหันไปคว้าจักรยานเจ้าปัญหาคันนั้นขึ้นท้ายรถ แล้วจึงก้าวขึ้นมานั่งเคียงข้างเธอ และออกกรรพันทีโดยไม่สนใจชายร่างอวบสักนิด พิรุณทิพย์ได้แต่มองชายคนนั้นเป็นเชิงขอโทษ

“ทีหลังห้ามมาแฉนี่เป็นอันขาด อ้อ... แล้วเวลาจะไปไหนมาไหนนอกเส้นทางปกติก็ต้องขออนุญาตจากฉันก่อนด้วย” เขาบอกเธอเสียงยังคงกรุ่นไปด้วยอารมณ์โมโห ที่หญิงสาวไม่รู้สาเหตุ

“ทำไมคะ ก็นี่เป็นเขตไร่คุณาเวทย์ไม่ใช่หรอคะ” เธอถามอย่างสงสัย

“แต่มันเป็นทีห่างไกล นี่ถ้าฉันไม่ตามมาจะเกิดอะไรขึ้น”

ชายหนุ่มว่า

“คุณเพลิงมองโลกในแง่ร้ายเกินไปหรือเปล่าคะ คุณคนนั้นก็แค่พยายามจะเข้ามาช่วยฝนเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจจะบุกรุกหรือทำอะไรไม่ดีเสียหน่อย คุณเพลิงต่างหากที่เสียมารยาทกับเขา” พิรุณทิพย์ทนไม่ได้กับความเจ้าอารมณ์ไร้เหตุผลนั้นจึงตอบกลับไปข้าง

“นี่เรากล้าว่าฉันอย่างนั้นหรือ” เพลิงเคแค้นหันมาคำรามใส่ แต่หญิงสาวเซิดหน้า

“ก็มันจริงไหมล่ะคะ ฝนไม่คิดมาก่อนเลยว่าคุณเพลิงจะเป็นคนไร้เหตุผลได้ขนาดนี้”

“พิรุณทิพย์!” ชายหนุ่มหยุดอย่างกะทันหัน จนคนไม่ทันตั้งตัว หัวคะมาไปข้างหน้า แต่ก็ต้องร้องออกมาเพราะร่างบางถูกกระชากเต็มแรง

“โอ๊ย! ปล่อยฝนนะคุณเพลิง” มือหนาบีบไหล่ของหญิงสาว บังคับให้หันหน้ามาเผชิญกับเขา ดวงหน้าหล่อเหลานั้นเต็มไปด้วยความโมโห

“มันจะมากไปแล้วนะ เธอฟังมาอยู่จะรู้อะไร ว่าไอ้วัฒนมันเป็นตัวร้ายสำหรับฉัน เห็นมันแก๊งทำคดียังนั้น ลับหลังมันร้ายกาจกว่าที่เธอคิดมากจะบอกเอาไว้ สายตาที่มันมองเธอราวกับจะกลืนกินยังทำให้เชื่อไม่รู้ไม่ชี้อีกหรือ อ้อ... หรือว่าชอบ หรือลืมเจ้าอรรถสุดที่รักของเธอไปแล้ว” ตอนท้ายประโยคเต็มไปด้วยความหมิ่นแคลน จนคนฟังทนไม่ไหว

“หยุดนะคะคุณเพลิง! ทำไมต้องพาลอย่างนี้ด้วย”

“ก็ฉันมันคนพาล แล้วยังไง” เขาว่าพาลงจ้องตาอย่างไม่ยอมแพ้

“ฝนไม่อยากคุยกับคุณแล้ว” พิรุณทิพย์สะบัดหน้าหนีอย่างโมโหจัด คนอะไรทำตัวเหมือนเด็กอ้อนพาล เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะ ว่าในตัวเพลิงคนนี้จะมีความเกรียงไกรอยู่

“จะหันหน้าไปไหน มาคุยกันให้รู้เรื่อง” มือหนาเอื้อมมาจับปลายกางเขรอย่างรวดเร็ว

“ปล่อยนะ! ฝนไม่มีอะไรจะคุยกับคนเกรอย่างคุณ” แต่หญิงสาวก็ปัดป้องและสะบัดหนี ขณะที่เพลิงคนเองก็ไม่ยอมง่าย ๆ

กลายเป็นว่าทั้งสองต้องยืนติดุดกระซากกันไปมาอยู่อย่างนั้น เพราะไม่ยอมกัน ทว่าขณะใบหน้าของพิรุณทิพย์แดงนัย ประจวบเหมาะ

กับใบหน้าหล่อเหลานั้น โอบลงมา ด้วยความเสียหลักทำให้ริมฝีปากหยัก
ทาบทับลงบนริมฝีปากนุ่มอย่างไม่ตั้งใจ ส่งผลให้ทั้งคู่ชะงักกัน

ในภาวะสูญญากาศนั้น พิรุณทิพย์รู้สึกถึงความอุ่นชื้นที่แตะตรงริม
ฝีปากบาง แม้จะแน่นิ่งไม่มีปฏิกิริยาใด แต่ทว่ากลับสร้างความหวิวไหวขึ้น
ในใจของหญิงสาว ที่ในชีวิตไม่เคยสัมผัสจะต้องกับชายใดมากเท่านี้มา
ก่อน

ดวงตากกลมโตมองสบกับดวงตาคมกริบ ที่มีประกายบางอย่าง
ระยิบไหว ซึ่งเธอไม่รู้วาคืออะไร แต่มันทำให้สภาวะแช่แข็งนั้นละลายไป
ในทันที หญิงสาวรีบผงะออกห่างและขยับตัวหนี ขณะที่อีกฝ่ายก็ดูเหมือน
จะงุนงงเล็กน้อย ก่อนจะได้สติและออกรถ

“คุณฝนกลับมาแล้วหรอคะ จะทานข้าวเลยไหมคะ พี่สมใจจะได้
ตั้งโต๊ะให้เลย” พอมาถึงบ้านสมใจก็รีบถามขึ้นทันทีตามหน้าที่

“ไม่ล่ะค่ะพี่สมใจ ฝนยังไม่หิวค่ะ” พิรุณทิพย์ตอบ ก่อนจะรีบก้าว
ขึ้นบันไดไป

“แล้ว... คุณเพลิงล่ะค่ะ” สมใจจึงหันมาทางเจ้าของร่างหนาบ้าง

“ฉันยังไม่หิวเหมือนกัน แต่เธอเตรียมอาหารไว้ก็แล้วกัน เพื่อหิวตอนดึกจะได้หาทานกันเอง เสร็จแล้วไม่มีอะไรเธอก็กลับได้เลยนะสนใจ”
แม่บ้านรับคำและไปทำงานต่อ ชายหนุ่มจึงได้ขึ้นห้องของตัวเองบ้าง

พิรุณทิพย์ปิดประตูห้องนอนแล้วทรุดตัวนั่งลงบนเตียง หัวใจยังคงเต้นไม่เป็นลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ นี่เธอต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ
ทำไมใจต้องเต้นแรงขนาดนี้ด้วยนะ

ราวกับความร้อนจะยังคงลามเลียไปทั่วใบหน้า และริมฝีปากบางหญิงสาวก็มีกลิ่นลึบไฉ่ริมฝีปากของตัวเองราวกับจะให้ความผัวร้อนวูบวาบหายไปกระนั้น

เธอไม่เคยคิดว่าคนที่ชอบทำหน้าเรียบเฉยน่ากลัวตลอดเวลาอย่างเพลิงคนธะจะมีด้านที่เหมือนเด็กเกร เธอแต่ใจอย่างนี้ และเธอก็ทนไม่ไหวกับการทำตัวไร้เหตุผลของเขา อารมณ์นั้นพิรุณทิพย์ลืมนึกความรู้สึกเกรงกลัวที่เคยมีต่อเขาไปเสียสิ้น

อีกทั้งคู่เหมือนเขาเองก็อยากจะเอาชนะเธออยู่ร่ำไป ช่างไร้เหตุผลกันแท้ๆ และมันทำให้เกิดความรู้สึกกระอักกระอ่วนใจขึ้นอยู่เรื่อย ยิ่งอยู่

โกลัถียังทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ แล้วจะทำยังงัยกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นนี้ดีนะ
พิรุณทิพย์ถามตัวเองอย่างไรคำตอบ

เสนหามาษาไฟ